

หอมกลิ่นการเวก

ชลากร เขียน

๑

แสงแดดอ่อน ๆ ยามเช้าส่องกระทบกับบ้านไม้
ครึ่งปูนสองชั้นสีเนื้ออ่อนตั้งเด่นล้อมรอบไปด้วยต้นไม้
หลากหลายชนิด ทั้งไม้ยืนต้นและไม้พุ่มที่ปลูกจนเต็มพื้นที่
บ่งบอกได้ว่าเจ้าของบ้านรักธรรมชาติมากแค่ไหน แสงสีส้มอ่อน
นวลตานี้สาดส่องลอดผ่านผ้าม่านผืนบางที่กำลังปลิวลู่ลอย
ตามลม เสียงร้องของนกนางเขนดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ เป็น
เหมือนเสียงนาฬิกาปลุกยามเช้าให้กับใครหลายคนได้อย่างดี

“น้ำหนึ่ง น้ำหนึ่ง ดินได้แล้ว เข้าแล้วนะลูก”

หญิงสูงวัยก้มตัวลงไปสะกิดเด็กหญิงตัวเล็กที่กำลัง
นอนหลับ สีหน้าที่ยิ้มแย้มบ่งบอกได้ว่าคนที่กำลังนอนอยู่นั้นมี
ความสุขมากเพียงใด

“คุณैयाขา หนูขอนอนต่ออีกนิดได้ไหมคะ นะคะ นะคะ”

ถึงจะรู้สึกตัว นิทานันท์หรือน้าหนึ่ง เด็กน้อยดูย่นยัยก็ยังไม่ยอมลุกขึ้นจากที่นอน ยังคงนอนกอดตุ๊กตาหมีตัวโปรดที่ผู้เป็นย่าซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดในปีที่แล้วไว้อย่างแน่น

“นอนต่อก็ได้จะ แต่ถ้าป้ารินทร์กินขนมกล้วยหมด หนึ่งอย่ามาโทษว่าอย่าไม่เรียกแล้วกันนะ”

“ขนมกล้วยเหรอกะ ตื่นแล้วค่ะ ตื่นแล้ว คุณย่าบอกป้ารินทร์ให้เหลือไว้ให้ด้วยนะคะ ห้ามกินหมดนะคะ”

ทันทีที่ได้ยิน ร่างเล็กก็รีบลุกขึ้นมาจากที่นอนแล้วจัดแจงที่นอนให้ดูเรียบร้อยก่อนจะรีบวิ่งเข้าห้องน้ำไปด้วยความรวดเร็ว

“เจ้าหลานคนนั้น”

ผู้เป็นย่าพูดพลางหัวเราะด้วยความเอ็นดู ก่อนจะจัดที่นอนของหลานสาวตัวน้อยให้เรียบร้อย แล้วเดินออกมาจากห้องนอนของหลานสาวตรงไปยังห้องครัวเล็ก ๆ หลังบ้าน เมื่อเดินเข้าไปก็ให้เห็นข้าวสวยร้อน ๆ ที่มีควันลอยออกมาพร้อมกลิ่นหอมอยู่ในโถใส่ข้าวสวยไทย ช่าง ๆ กันนั้นก็มึนงงจัดเต๋าคู่ ต้มข้าวไก่ ยำปลาตุ๋น รวมไปถึงขนมไทยแสนอร่อยไม่ว่าจะเป็นทองหยิบทองหยอด ฝอยทองและขนมกล้วยที่บรรจงใส่ไว้ในถุงวาง

เรียงรายอยู่ในตะกร้าบนโต๊ะกินข้าวกลางห้องพร้อมที่จะยกออกไป

“ยัยหนึ่งอ่อนนอนต่ออีกแล้วใช่ไหมคะแม่ แล้วนี่ยอมลูกหรือยังคะ ใกล้เวลาที่พระจะมามีโทษบาตแล้วด้วย”

เสียงหวานถามคำถามแกมหยอกกับผู้เป็นแม่ที่เข้าไปปลุกหลานสาวตัวน้อยของตนเองเมื่อมองไปข้างหลังแล้วไม่เจอกับร่างตุ้ยหนูนุ่มที่มักเดินตามผู้เป็นย่าด้วยตาปริบ ๆ พร้อมกับท้าวมาตลอดทาง

“ตื่นแล้ว วันนี้เก่ง วิ่งไปล้างหน้าแปรงฟันเองได้แล้ว อ้อหลานฝากมาบอกด้วยว่าห้ามกินขนมกลัวยหมดละ ให้เหลือไว้ให้บ้าง”

“แหม ยัยหนึ่ง เรื่องกินเรื่องใหญ่จริง ๆ ไม่แปลกใจที่ตัวขนาดนี้ คุณแม่ที่นี่ก็ชอบตามใจนะคะ ระวังอีกหนอยัยหนึ่งจะกินจนตัวใหญ่จนออกประตูบ้านไม่ได้”

วรินทร์ลดาหรือป้ารินทร์ ของน้ำหนึ่งอดที่จะแซวหลานสาวตัวน้อยเสียไม่ได้เมื่อได้ยินคำพูดที่ฝากมาบอกตน พลังคิดอย่างเอ็นดูว่าทุกครั้งที่รู้ว่ายาทำของโปรดตัวเองไว้เป็นต้องพูดอย่างนี้

ทุกทีว่าไม่ให้ตื่นกินหมดไปเสียก่อน ทั้งที่ความจริงตอนที่ไม่เคยกินเยอะขนาดนั้น ช่างเป็นเด็กที่รักการกินอะไร อย่างนี้

“ว่าไปนั้น ไป ๆ ช่วยแม่ยกข้าวของไปไว้หน้าบ้านได้แล้ว”

โต๊ะพับตัวเล็กปุกผ้าทับไว้อย่างสวยงามวางอยู่ใต้ซุ้มดอก การเวกขนาดใหญ่ที่ล้อมรอบประตูคล้ายซุ้มอยู่ตรงประตูรั้ว เป็นสิ่งที่จิตสุภาหรือย่าเล็ก ชอบมากที่สุดในบ้านหลังนี้ โดยเฉพาะยามเย็นที่ดอกการเวกจะส่งกลิ่นหอมเย็นลอยมาตามสายลม ทำให้เธอชวนนึกถึงอดีตตอนที่เธอกับคนรักช่วยกันปลูกต้นนี้ขึ้นมา ย่าเล็กมักเด็ดดอกที่หอมและสวยงามนำไปวางไว้ในห้องนอนบ่อย ๆ จนน้ำหนึ่ง ที่นอนห้องเดียวกับย่าก็ชอบกลิ่นของดอกไม้ชนิดนี้ตามไปด้วย

“คุณย่าขา คุณป้าขา หนึ่งมาแล้วค่ะ”

เด็กน้อยผมซอยสั้นตัวเล็กวิ่งไปกระโดดไปออกมาจากบ้านมาอย่างร่าเริงหลังจากแปรงฟัน ล้างหน้าเสร็จเรียบร้อย

“เอ๊ะ เด็กคนนี้ ย่าบอกกี่ครั้งแล้วว่าอย่าวิ่งแบบนี้ เดี่ยวก็หกล้มเจ็บตัวอีกจนได้”

ผู้เป็นย่าอดไม่ได้ที่จะเอ็ดด้วยความห่วงใย ก็ครั้งแล้วที่
นำหนึ่งหกล้มเพราะวิ่งแบบนี้ ถ้าเป็นเด็กคนอื่นคงจะเซ็ดและ
ไม่กล้าทำอีก แต่หลานเธอกลับไม่เซ็ดสักที

“หนูขอโทษค่ะ แต่หนูวิ่งเพราะกลัวออกมาใส่บาตรกับ
คุณย่าไม่ทันไงคะ” เมื่อรู้ว่าตัวเองกำลังจะโดนดุ นำหนึ่งก็รีบวิ่ง
ไปเกาะแขนย่าเล็กและพูดจาวอดอ้อ

“มีข้ออ้างตลอดเลยนะเรา เอาเถอะ มาเตรียมตัวใส่บาตร
ได้แล้ว”

หลังใส่บาตร ผู้ใหญ่ทั้งสองคนต่างก็ช่วยเก็บข้าวของต่าง
ๆ ให้เรียบร้อยเพื่อกลับบ้าน ผู้เป็นย่าบังเอิญเหลือบไปเห็น
แผ่นหลังของหลานสาวกำลังวิ่งไล่เก็บกลีบดอกการเวกที่ร่วงอยู่
บนมานับเล่นอย่างสนุกสนาน ถึงจะรู้ว่านำหนึ่งกำลังสนุกแต่เธอ
จำเป็นต้องเข้าไปห้ามเพราะกลีบดอกพวกนั้นบางอันก็ข้าง
สกปรก

“นำหนึ่ง...”

“คุณย่าขา หนึ่งหิว..หิว เรายีบเข้าบ้านไปกินข้าวกัน นะ
คะ มาค่ะ หนูถือให้”

ยังไม่ทันที่หญิงสูงวัยจะได้พูดอะไร เพียงแค่เรียกและแตะมือลงไปบนไหล่ น้ำหนึ่งก็หันมาพูดพลางดึงตะกร้าเปล่าที่ผู้เป็นย่าถือไว้ไปถือเองอย่างรวดเร็วราวกับรู้ว่าอย่าจะพูดอะไรเวลาที่เล่นอย่างนี้ เพราะนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอเล่นและย่าเดินเข้ามาห้ามเช่นกัน

“เด็กคนนี้นี่” ผู้เป็นย่ายิ้มออกมา “ย่าเตือนหลายครั้งแล้วนะว่ามันสกปรก เอาเถอะ ไปล้างมือเตรียมกินข้าว แล้วก็อาบน้ำ แต่งตัว เสร็จแล้วอย่าจะพาหนูไปเล่นกับเพื่อน ๆ ที่สนามเด็กเล่นนะจ๊ะ”

“ไม่เอา หนูไม่อยากไปค่ะ หนูอยากเล่นกับคุณย่ามากกว่า” หลานสาวตัวน้อยพูดพลางสายหัวไปมา

“อើ หนูหิวแล้วค่ะ หนูไปล้างมือก่อนนะคะ คุณย่ากับคุณป้ารีบตามมานะคะ” เมื่อพูดจบเด็กน้อยก็รีบวิ่งเข้าบ้านไปอย่างรวดเร็ว

“ยัยหนึ่งติดคุณแม่น่าดู จะว่าดีก็ดี แต่ติดจนไม่ยอมไปคุยเล่นกับเด็กวัยเดียวกันบ้าง ยิ่งใกล้จะเข้าเรียนแล้วด้วย วันพรุ่งนี้ยัยหนึ่งจะมีปัญหาเอาได้นะคะ”

คนเป็นป้าซึ่งสังเกตเห็นอาการของหลานสาวมาลึกลับก็แอบเฝ้าปากพูดออกมาด้วยความกลัวใจที่เห็นน้ำหนึ่งไม่ยอมออกไปเล่นหรือพูดคุยกับเด็กบ้านใกล้เคียงเลยสักคน อาจเป็นเพราะหลานเธอนั่นติดยาก็เป็นไปได้ เพราะตั้งแต่มดเล็กไม่ว่าจะนอน กิน หรือเล่น น้ำหนึ่งก็จะทำกับผู้ใช้เป็นยาทุกอย่าง

“มันก็จริง แต่แม้ว่าพอหนึ่งเข้าเรียน ได้เจอเพื่อนเด็วยกก็คงกลัวพูดกล้าเล่นกับคนอื่น ๆ ได้เองนั่นแหละ ไม่ต้องกังวลไปหรอก ไป ๆ รีบเก็บเข้าเก็บของ ป่านนี้ยัยหนึ่งคงไปนั่งรอที่โต๊ะทำหน้าที่บั้งหน้าบูด ส่งเสียงร้องว่าหิวแล้วก็บ่นที่เราเข้าไปซ้ำแน่ ๆ”

จิตสุภากับวรินทร์ลดดาเก็บของเรียบร้อยก็พากันเดินกลับเข้าไปในบ้าน เดินตรงไปยังห้องครัวก็พบว่าน้ำหนึ่ง นั่งรออยู่ตรงโต๊ะกินข้าว ทำหน้าที่บั้งหน้าบูด บ่นพึมพำอยู่กับตัวเอง

“คุณย่า คุณป้า ซ้ำจัง หนูหิวแล้ววววว”

น้ำหนึ่งลากเสียงยานคางเป็นเหมือนสัญญาณส่งให้รับรู้ว่ามีหิวมากจริง ๆ ผู้ใหญ่ทั้งสองคนจึงรีบนำข้าวของไปวางและล้างมือจนสะอาด จากนั้นก็ตระเตรียมข้าวมาวางบนโต๊ะจนครบ

“ว้าว เก่งจิตของโปรตหนู” เสียงใสเอ่ยออกมาอย่างดีใจ
ที่ได้เห็นของโปรตของตนเอง

“ของโปรตก็กินเยอะ ๆ นะจ๊ะ โดยเฉพาะผัก อย่าเลือก
กินแต่หมู” ผู้เป็นยายยิ้มด้วยความเอ็นดู “ถ้ากินผักหมด นอกจาก
เล่นกับย่าแล้ว วันนี้อ่าจะพาหนึ่งออกไปเที่ยวข้างนอกด้วยจ๊ะ”

“ย่าจะพาหนูไปเที่ยวหรรหะ เย่” เด็กน้อยชูมือขึ้นและ
ร้องด้วยความดีใจ

“ใช่จ๊ะ ย่าจะพาไปเที่ยวแล้วก็พาหนูไปซื้อของเตรียมตัว
ไปโรงเรียนด้วย”

“โรงเรียน หนูไม่อยากไปโรงเรียนเลย ถ้าหนูไปก็จะได้
อยู่กับคุณย่า”

ทันทีที่ได้ยินคำว่าโรงเรียน น้ำหนึ่งก็มีท่าทางเศร้าซึมอย่าง
เห็นได้ชัด บ่งบอกได้ว่าเด็กน้อยรู้สึกเช่นไรกับการต้องไปโรงเรียน

“แต่ถ้าหนูไปโรงเรียน หนูก็จะเจอคุณครูใจดีและมีเพื่อน
หลายคนที่จะมาเล่นกับหนูนะจ๊ะตอนเย็นกลับบ้านมาแล้ว หนูก็
ค่อยมาเล่นกับย่าก็ได้”

“หนูจะมีเพื่อนเยอะแยะที่จะมาเล่นด้วยใช่ไหมคะ”

“ใช่จ้ะ หนึ่งจะมีเพื่อน ๆ มากมายที่น่ารักและใจดีมาเล่นกับหนึ่งตลอดเลยจ้ะ”

น้ำหนึ่งวางช้อน นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบผู้เป็นย่า ออกมาเบา ๆ

“จ้ะ...หนูอยากไปโรงเรียนค่ะ”

๒

เข้านี้เป็นการจรรยาดีชัด และบนถนนมีรถยนต์มากมาย เป็นสัญญาณแบ่งบอกถึงวันแรกของสัปดาห์ในการเริ่มการศึกษา และการทำงาน วันนี้ก็เป็นวันแรกในการเริ่มการศึกษาของน้ำหนึ่ง วันที่น้ำหนึ่งจะได้เข้าเรียนชั้นปฐมวัย โรงเรียนที่น้ำหนึ่งเข้าเรียน เป็นโรงเรียนใหญ่ที่อยู่ใกล้บ้าน มีตั้งแต่ระดับชั้น ปฐมศึกษาไป จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทำให้มีเด็กนักเรียนมากพอสมควร

ระหว่างที่รถกำลังติด น้ำหนึ่งเอาแต่นิ่งเงียบและเหม่อลอย มองออกไปนอกหน้าต่าง จินตนาการที่ซบถมาส่งต้องเฝ้าถามด้วยความแปลกใจ

“น้ำหนึ่ง เป็นอะไรลูก ไม่สบายหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ หนูแค่ตื่นตื่นนิดหน่อย”

พูดจบก็หันไปมองนอกหน้าต่างอีกครั้ง สิ่งที่อยู่ภายนอก

หน้าต่างนั้นเป็นครอบครัวหนึ่ง พ่อแม่และลูกที่ใส่ชุดนักเรียน กำลังเดินมาโรงเรียนและพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

“เอาล่ะ ถึงโรงเรียนแล้ว ไหนคนเก่งของย่า มาทวนกันอีกรอบสิ ย่าสอนหนึ่งว่ายังไงจำได้ไหม” ทันทีที่ลงจากรถ ผู้เป็นย่าก็พุดถามหลานสาวอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“จำได้ค่ะ ให้เป็นเด็กดี เชื่อฟังคุณครู และตั้งใจเรียน”

“เก่งมาก ย่าเชื่อว่าหลานย่าทำได้แน่นอน ปะ ย่าจะไปส่งหนูที่ห้อง”

หญิงสูงวัยพุด มือหนึ่งหยิบกระเป๋าใบเล็กลายตุ๊กตาน่ารักมาถือ ส่วนอีกมือหนึ่งจับมือเด็กหญิงแน่น แล้วพากันเดินไปที่ห้องเรียน

“คุณย่า สวัสดีค่ะ มาส่งนักเรียนห้องนี้ใช่ไหมคะ” ครูสาวที่ยืนอยู่หน้าห้องเรียนเอ่ยปากทักทายด้วยความแจ่มใส

“จ๊ะ ยังไงก็ฝากหลานย่าด้วยนะ ถ้าดีไม่เชื่อฟังก็จัดการได้เลยนะจ๊ะ”

“คะคุณย่า” ครูสาวรับปาก “สวัสดิ์จะ หนูชื่ออะไรเธอจะ ครูชื่อปลานะ”

น้ำหนึ่งเมื่อเห็นคนแปลกหน้าก็นิ่งและละอับ ไม่พูด ไม่สบตา เอาแต่กอดแขน พยายามที่จะซุกเข้าไปหาขาของตัวเอง

“น้ำหนึ่ง คนเก่งของย่า หนูทำได้อยู่แล้ว ไหน ๆ มา สวัสดิ์ คุณครูก็น่าอดิกรกว่า”

ผู้เป็นย่าต้องจับหลานสาวให้เลิกพยายามซุกและพูดปดอบ เธอเข้าใจดีว่าตอนนี้ น้ำหนึ่งยังปรับตัวไม่ได้ แต่เธอก็หวังว่าอย่างน้อยวันนี้น้ำหนึ่งคงจะปรับตัวและเปิดใจกับอะไรใหม่ ๆ ได้ โดยเฉพาะเรื่องเพื่อนซึ่งเป็นเรื่องที่เธอกังวลมากที่สุด น้ำหนึ่งไม่กล้าเข้าหาคนอื่นก่อน นิสัยขี้อิน เธอรู้ดี

“สะ..สวัสดิ์คะ หนู...หนูชื่อน้ำหนึ่ง ชื่อจริงชื่อนิชนันท์คะ”

“น้องน้ำหนึ่ง ชื่อน่ารักจังเลย ตอนนี้เราก็เป็นเพื่อนกันแล้ว นะ ถ้างั้นเดี๋ยวครูปลานพาไปรู้จักเพื่อนคนอื่น ๆ อีกเอาไหมคะ”

“หนึ่งไปหาเพื่อนกับครูปธานะจ๊ะ อย่าลืมซื้อฟังคุณครู แล้วตอนเย็นอย่าจะมารีบ”

“คุณย่าไม่ไปไม่ได้ไหมคะ คุณย่าอยู่กับหนูก่อนนะคะ”
น้ำหนึ่งเมื่อเห็นว่ายากำลังจะเดินจากไปก็เกาะแขนย่าเอาไว้แน่น

“เดี๋ยวตอนเย็นเราก็ได้เจอกันแล้ว ตอนนี้อย่างหนึ่งไปกับคุณครูก่อนนะจ๊ะ” พุดพลางจับมือเล็กของน้ำหนึ่งเดินไปหาคุณครู ก่อนจะนั่งยอง ๆ ลงมาจนสายตาดูระดับเดียวกับเด็กด้วยกันกับหลานสาว แล้วลูบหัวปลอบโยนก่อนจะเดินออกไป

“ตอนเย็นมาเล่าให้ย่าฟังด้วยนะจ๊ะว่าวันนี้หนึ่งเป็นยังไงบ้าง เป็นเด็กดีนะลูก”

เมื่อผู้เป็นย่าเดินหายลับไปจากสายตา น้ำหนึ่งก็หยุดสะอื้นและมองไปที่คุณครูอย่างเงิบ ๆ

“น้องน้ำหนึ่ง ตามครูเข้าห้องไปหาเพื่อน ๆ กันนะคะ”

เด็กน้อยพยักหน้าและเดินตามคุณครูอย่างเชื่อฟังเข้าไปในห้อง ภายในห้องเรียนมีของเล่นหลากหลายชนิดตั้งตัวต่อ

จิกซอร์ ตุ๊กตา ไททนจะมูมนั่งสือที่น้ำหนึ่งสนใจเพราะนิทานบางเรื่อง ย่าเล็กอ่านให้ฟังบ่อย ๆ ก่อนนอน

“ตอนนี้เพื่อน ๆ ยังมาไม่ถึงกันเลย น้องน้ำหนึ่งอยากเล่นอะไรรอเพื่อน ๆ มาก่อนดิคะ ต่อหุ่่นอันนี้ใหม่ หรือจะระบายสีดี”

“ระ...ระบายสีก็ได้คะ”

จากนั้นน้ำหนึ่งก็ใช้สมาธิและระบายสีอย่างสนุกสนาน ส่วนเด็กนักเรียนคนอื่นก็ทยอยเข้ามาในห้องอยู่เรื่อย ๆ

“นี่ เธอ ใช้สีด้วยได้ใหม่” เสียงเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ไร่ผมเปียยาว ตะโกนมาจากริมประตูอีกฝั่งของห้องก่อนที่จันดินเข้ามาใกล้น้ำหนึ่ง

“อ่า...เออ ได้สิ ใช้ได้”

น้ำหนึ่งเมื่อเห็นคนแปลกหน้าที่แม่จะเป็นเด็กเหมือนกันก็เริ่มเกิดอาการประหม่า แต่ก็ตัดสินใจตอบกลับไป

“ขอใบใจ” เด็กผู้หญิงคนนั้นนั่งลงข้างน้ำหนึ่งก่อนที่จะเริ่ม
หยิบลิ้มระบาย “ถ้าแม่ไม่ลิ้มหยิบลิ้มมาให้ก็คงดี ส่วนพ่อก็รีบไป
ทำงาน วันนี้ไม่ได้มาส่งฉัน แฮ่ พ่อกับแม่นิสัยไม่ดีเลย”

“อ่า...อือ”

“แต่ถึงยังไงฉันก็รักพ่อกับแม่มากที่สุดในโลกอยู่ดี”

“...”

“อ้อ ลิ้มไปเลย เธอชื่ออะไรอะ ฉันชื่อวิระ วิกานต์”

หลังจากระบายสีไปสักพัก วิกานต์หรือเด็กผู้หญิงผมเปีย
ยาวหน้าตาน่ารักคนนั้นก็หักคนที่เธอนั่งอยู่ด้วยกันมานาน
หลายนาที

“ฉันชื่อน้ำหนึ่ง เรียกหนึ่งเฉย ๆ ก็ได้”

น้ำหนึ่งเองเมื่อได้นั่งอยู่ด้วยกันมาสักพักก็เริ่มชินและ
กล้าที่จะพูดคุยมากขึ้น

“โอเค หนึ่ง งั้นเราเป็นเพื่อนกันแล้วนะ”

วิรกานต์ส่งยิ้มกว้าง พลังจับมือข้างหนึ่งของน้ำหนึ่งมากุม
และเขย่าเล่น

“อ้อ เป็นเพื่อนกัน”

๓

“ตอนเย็นจะไปข้างนอก วันนี้คุณป้ามารับหนึ่งแทน
ย่านะจ๊ะ ถ้าคุณป้ามาช้า หนึ่งห้ามออกไปไหน อยู่กับเพื่อนและ
ครูปลาในห้องนะลูก”

ทันทีที่เดินมาส่งน้ำหนึ่งที่หน้าห้องเรียน ย่าเล็กก็เอ่ยบอก
หลานสาวที่ตอนนี้ยิ้มแย้มมีความสุข ดวงตากกลมโตเอาแต่จ้อง
มองเข้าไปในห้องซึ่งเพื่อน ๆ กำลังจับกลุ่มเล่นกันอยู่หญิงสูงวัย
หัวเราะออกมาเบา ๆ เมื่อรู้ว่าหลานสาวอยากจะไปเล่นกับเพื่อน
ขนาดไหน ทั้งที่หลายเดือนก่อนเวลาพามาส่งโรงเรียนที่ไร
ก็เอาแต่ร้องไห้แง ไม่ยอมให้กลับบ้าน แต่ตอนนี้หน้าหนึ่งดูท่า
จะติดเพื่อนมาก ดีแล้วละ เห็นหลานมีความสุข เธอก็พลอยมี
ความสุขไปด้วย

“งั้นยาไปก่อนนะ วันนี่ก็เป็นเด็กดี ตั้งใจเรียนนะจ๊ะ”

“ค่า คุณย่า กลับบ้านดี ๆ นะคะ”

นำหนึ่งยืนโบกไม้โบกมือลาผู้เป็นย่าจนเดินลับหายไปจากสายตา จากนั้นก็รีบวิ่งเข้าไปในห้องเรียน เดินตรงไปยังกลุ่มเพื่อนที่กำลังนั่งระบายสีเล่นอยู่

“สวัสดีทุกคน”

เสียงใสเอื่อยทักทายเพื่อนทุกคนพร้อมกับรอยยิ้ม ก่อนที่จะนั่งลงและหยิบกระดาษที่วางอยู่มารบายสี และพูดคุยกับเพื่อน ๆ อย่างสนุกสนาน

“สวัสดีหนึ่ง”

วิรกานต์ที่วันนี้ถูกเบียดมาอย่างสวยเรียบร้อย เดินเข้ามาทักทายนำหนึ่งด้วยความสดใส ก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ แล้วเปิดกระเป๋าหยิบกล่องอาหารที่ข้างในบรรจุแซนด์วิชน้ำกินไว้หลายชิ้นขึ้นมา

“วันนี้พ่อกับแม่มาส่งเราทั้งสองคนเลย แถมแม่ยังทำแซนด์วิชหน้าของโปรดมาให้ด้วย อร่อยมาก ๆ นี้ เราแบ่งให้หนึ่งกินด้วยนะ” พุดพลางยื่นกล่องแซนด์วิชมาให้หนึ่ง “วันเกิดเราเสาร์นี้ พ่อกับแม่บอกว่าให้มาชวนเพื่อนไปงานด้วย หนึ่งไปนะนะนะ”

“เราอยากไป แต่ว่าเราต้องขอย่าก่อนนะ”

“ทำไมต้องขอย่าล่ะ ขอพ่อกับแม่ของเธอลี เราว่าพ่อกับแม่หนึ่งให้ไปแน่นอน”

“...”

“หรือพ่อแม่เธอไม่อยู่ นี่ บางทีพ่อเราก็ตายไปหลายวันเลยกว่าจะกลับบ้าน แม่บอกว่าพ่อไปทำงาน เราต้องไม่ดื้อ แล้วพ่อจะซื้อของเล่นมาให้ แล้วพ่อก็กลับมา พ่อก็ซื้อของเล่นมาให้เราเยอะแยะเลย”

วิรกานต์พูดอย่างมีความสุข พลังนี้ถึงของเล่นที่ตัวเองมีเยอะแถมมากมาย เพราะไม่ว่าตัวเองอยากได้อะไร พ่อกับแม่ก็มักหามาให้เสมอ

“แต่...แต่ว่าพ่อแม่เราไม่ได้ไปทำงานหรอก เราไม่มีพ่อแม่” น้ำหนึ่งตอบกลับไปอย่างเบา ๆ

“หมายความว่ายังไง ไม่มีพ่อแม่แล้วเธอเกิดมาได้ยังไงล่ะ”
เด็กหญิงผมเปียถามกลับด้วยความสงสัย

“ย้าบอกว่าเราก็มีพ่อกับแม่เหมือนคนอื่น แต่พวกเขามีเหตุผลของเขา เราก็เลยได้มาอยู่กับย้า”

น้ำหนึ่งนึกถึงคำพูดของย้าขึ้นมา ตั้งแต่เกิดน้ำหนึ่งไม่เคยเห็นพ่อกับแม่เลยสักครั้ง จนวันหนึ่งทนสงสัยไม่ได้จึงถามออกไป แต่ย้าก็บอกแล้วว่าพ่อกับแม่มีเหตุผลที่อยู่กับเธอไม่ได้ เธอเลยได้มาอยู่กับย้า และย้าก็จะเป็นทั้งพ่อและแม่ให้น้ำหนึ่งเอง ซึ่งน้ำหนึ่งก็ยังไม่ใช่ใจคำพูดของย้าเท่าไร แต่รู้ว่าเธอมีความสุขที่ได้อยู่กับย้า จนสุดท้ายก็ลืมเรื่องพ่อกับแม่ไป

“งั้นเธอ...” หลังจากฟังน้ำหนึ่งพูด วิศวกรคนหนึ่งรีบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งเสียงทักเพื่อนที่เพิ่งเดินเข้าห้องและขอตัวเดินออกไป “ไอ้ะ สวัสดิ์ดีพลอย หนึ่ง เดี่ยวเรามานะ”

หลังจากนั้น น้ำหนึ่งก็รู้สึกได้ว่าวิรกานต์ เพื่อนคนแรกของเธอเปลี่ยนไป ตลอดทั้งสัปดาห์ น้ำหนึ่งกับเด็กหญิงผมเปียแทบจะไม่ได้พูดจากันเลย จากที่เคยมาเล่นด้วยกันตลอด น้ำหนึ่งกลับต้องเล่นอยู่คนเดียว นอกจากนี้ เพื่อนคนอื่นที่เคยเล่นด้วยกันก็พากันไม่ยอมเล่นกับน้ำหนึ่ง เด็กน้อยไม่รู้ว่าเธอทำอะไรผิดหรือเปล่า แต่มันทำให้เธอไม่มีความสุขเลย และเริ่มรู้สึกว่

ไม่อยากไปโรงเรียน

๔

“เข้าแล้วนะจะไป ลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียน
อย่าทำใจหุ่หมู่อร่อย ๆ ไว้ให้ทานแล้วนะลูก”

ผู้เป็นย่าปลุกหลานสาวตัวน้อยที่วันนี้ยังคงนอนนิ่งอยู่
บนเตียง ไม่ยอมลุกขึ้น ปกติเช้าวันจันทร์จะเป็นวันที่น้ำหนึ่งราเหิง
มากที่สุด เพราะรู้ว่าจะได้ไปโรงเรียนและได้เล่นกับเพื่อน บางครั้ง
ก็ตื่นนอนก่อนที่ย่าจะมาปลุกด้วยซ้ำ แต่วันนี้กลับแปลกไป
หลานสาวตัวน้อยกลับนอนนิ่งราวกับไม่อยากจะตื่นขึ้นไปโรงเรียน

“น้ำหนึ่ง เป็นอะไร ไม่สบายหรือเปล่า ไหนมาให้ย่าดูหน่อย
สิลูก”

เมื่อหลานสาวยังนอนนิ่งอยู่ หญิงสูงวัยก็เริ่มร้อนใจ กล่าว
ว่าหลานสาวจะไม่สบาย จึงรีบเดินมานั่งบนเตียงแล้วแตะตัว
หลานสาวด้วยความกังวล

“หนูไม่ได้เป็นอะไรค่ะ แค่ไม่อยากไปโรงเรียน”

น้ำหนึ่งตอกลับผู้เป็นย่า แต่ก็ยังคงนอนหลับตาและกอดตุ๊กตาหมีไว้แน่น

“ทำไมล่ะจะ เกิดอะไรขึ้น”

ได้ยินคำตอบของหลานสาวก็ยิ่งสงสัย คำว่าไม่อยากไปโรงเรียน ไม่เคยนึกเลยว่าน้ำหนึ่งจะพูดคำนี้ออกมา

“คุณย่าขา” ทันใดนั้นน้ำหนึ่งก็ร้องไห้ออกมา “เพื่อน ๆ ไม่ยอมเล่นกับหนู แม่แต่วิกิไม่เล่นกับหนู หนูทำอะไรผิดหรือเปล่าค่ะ”

“โอ้ลูก หนูเอา หนูร้องไห้ชนะคนเก่งของย่า ที่หนึ่งบอกว่าเพื่อนไม่ยอมเล่นด้วย หนึ่งแผลทำอะไรไม่ดีใส่เพื่อน ๆ ไปหรือเปล่าจ๊ะ”

ถึงจะตกใจกับคำพูดและท่าทางของหลาน แต่ผู้เป็นย่าก็ต้องรีบปลอบหลานของตน ไม่กี่ครั้งที่เธอเห็นน้ำหนึ่งร้องไห้ แต่ไม่เห็นว่าเห็นเมื่อไรหญิงสูงวัยก็รู้สึกเจ็บปวดใจทุกที เพราะเธอเคยให้สัญญาแก่ตัวเองว่าจะเลี้ยงดูน้ำหนึ่งเป็นอย่างดี จะไม่ทำให้หลานต้องเสียใจ

“ไม่ค่ะ หนูทำตามที่คุณย่าบอกทุกอย่างเลยนะคะ หนูแบ่งของเล่นให้เพื่อน ไม่แก่งเพื่อนเลยสักครั้ง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น มันก็ไม่ใช่ความผิดของหนึ่งนะลูก หนึ่งอย่าร้องไห้สิจ๊ะ ย่าว่าเพื่อน ๆ คงเข้าใจอะไรผิด เต็มยาก็กลับมาเล่นกับหนึ่งแล้วละจ๊ะ”

“แต่คุณย่าขา หนูไม่อยากไปเรียนจริง ๆ นะคะ หนูไม่ไปเรียนได้ไหมคะ”

เด็กหญิงตัวน้อยถึงจะหยุดร้องไห้ไปแล้ว แต่ก็ยังดื้อดึงไม่ยอมไปเรียน เพราะยังคงกลัวว่าเพื่อน ๆ จะยังไม่ยอมเล่นกับเธอเหมือนเดิม

“ก็ได้จ๊ะ วันนี้ย่าให้หนึ่งหยุดหนึ่งวัน แต่วันพรุ่งนี้หนึ่งต้องไปเรียนนะจ๊ะ มา เด็กดีของย่า ลูกชิ้น ล้างหน้า แปรงฟันแล้วออกไปกินข้าวกันเถอะ”

วันรุ่งขึ้น น้ำหนึ่งก็มาเรียนหนังสือตามปกติ เพื่อน ๆ หลายคนก็ยังคงไม่ยอมเล่นกับเธอเหมือนเดิม น้ำหนึ่งไม่รู้จะทำอย่างไรดี จึงหยิบกระดาษไปนั่งระบายสีอยู่คนเดียว

“เด็ก ๆ จ๊ะ ครูปลาพาเพื่อนคนใหม่มาทักทายทุกคนนะ
เออล่ะ น้องไบข้าว มาทำความรู้จักกับเพื่อน ๆ สิจ๊ะ”

ครูปลาเดินเข้ามาในห้องเรียนพร้อมกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่มีผมสั้นประบ่าเดินตามหลังมา เด็กคนนั้นกำลังยิ้มที่มุมปากมี
ลักยิ้มมุมแสนน่ารัก ตัวก็ดูสูงใหญ่กว่าเพื่อนในห้อง

“สวัสดีทุกคน เราชื่อไบข้าว ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

ไบข้าวเอ่ยทักทายเพื่อนด้วยความสดใส ท่าทางมั่นใจ
แสดงให้เห็นว่าเป็นเด็กช่างพูดและมีความมั่นใจในตัวเองสูง

“น่ารักจริง ๆ เออล่ะ น้องไบข้าวไปนั่งเล่นกับเพื่อน ๆ
ได้เลยนะจ๊ะ” ครูปลาพูดพลางลูบหัวเด็กน้อยด้วยความเอ็นดู

ไบข้าวมองเพื่อนใหม่หลายคนอย่างตื่นตื่น ก่อนจะเหลือบ
ไปเห็นน้ำหนึ่ง ที่กำลังนั่งวาดภาพระบายสีอยู่เงียบ ๆ คนเดียว
เด็กน้อยผมสั้นประบ่าเอียงคอด้วยความสงสัยก่อนจะเดินเข้ามา
ทักทายอย่างมีมิตรไมตรี

“นี่ ๆ ทำไมมานั่งเล่นอยู่นี่คนเดียวล่ะ”

“.....”

“เราซื้อใบข้าวหะ แล้วเธอซื้ออะไร”

“.....”

“ทำไมเงียบล่ะ นี่ อันนี้หน้าสนุกนะ มาเล่นด้วยกันสิ”

ใบข้าวพุดกลางนั่งลงข้าง ๆ น้ำหนึ่ง ก่อนจะหยิบบรรดาตัวต่อสีแสนสดใสที่วางอยู่ใกล้ ๆ มาวางข้างหน้าน้ำหนึ่ง แม้เด็กน้อยจะเห็นว่าน้ำหนึ่งไม่ยอมคุยด้วย เธอก็ไม่ยอมแพ้ แต่พยายามทำความรู้จักให้มากขึ้นกว่าเดิม

“น้ำหนึ่ง เราซื้อน้ำหนึ่ง”

น้ำหนึ่งเอง เมื่อเห็นเพื่อนใหม่พยายามทำความรู้จัก จากตอนแรกที่กลัว ไม่กล้าคุยด้วย ก็เริ่มที่จะยอมพุดคุย

“น้ำหนึ่งเธอ หุ้ยยยย ชื่อเพราะจังเลย อ๋อ นี่ ๆ มาเล่นด้วยกันนะ”

ไม่ว่าจะเรียน เล่น กินข้าว หรือนอนหลับ น้ำหนึ่งและ
ใบข้าวก็ใช้เวลาอยู่ด้วยกันตลอดทั้งวัน น้ำหนึ่งรู้สึกมีความสุขมาก
ที่ได้พบเพื่อนใหม่ ตลอดทั้งวันนั้น น้ำหนึ่งและใบข้าวอยู่ด้วยกัน
ตลอดไม่ว่าจะเรียน เล่น กินข้าว หรือแม้กระทั่งนอนหลับ ทำให้น้ำ
หนึ่งมีความสุข และรู้สึกดี

“กลับมาแล้วค่า”

เสียงหวานของน้ำหนึ่งที่เดินจับมือเข้าบ้านมากับป้า ตะโกน
ทันที่ที่เดินเข้ามาถึงหน้าประตูบ้าน ก่อนจะรีบถอดรองเท้าแล้ววิ่ง
เข้าไปกอดผู้เป็นย่าด้วยความรวดเร็ว ส่วนผู้เป็นป้าที่วันนี้อาสา
ไปรับหลานสาวตัวน้อยแทนย่า ยืนมองด้วยเอ็นดู

“เป็นยังไงบ้างลูก วันนี้เรียนสนุกไหม” หญิงสูงวัยเอ่ยทัก
หลานสาวพร้อมกักรอยยิ้ม ก่อนจะจูงมือหลานสาวเดินไปนั่งที่
โซฟาในห้องรับแขก

“สนุกค่ะ วันนี้หนูเรียนภาษาอังกฤษแล้วตอบถูกหมดเลย
คุณครูชมหนูด้วยนะคะ”

เด็กน้อยพูดเจ็ยแจ้วอย่างสนุกสนาน ผู้เป็นย่าเห็นดังนั้น
ก็รู้สึกดีใจหลังจากที่วันนี้กังวลเกี่ยวกับเรื่องเพื่อนที่น้ำหนึ่งเคย
เล่าให้ฟัง

“เก่งมาก คนเก่งของย่า อยากได้รางวัลอะไรไหมจ๊ะ”

“หนูก็อยากกินไอติมค่ะ คุณย่าซื้อให้หนูนะค่ะ” น้ำหนึ่ง
โอบคอกอดผู้เป็นย่าอย่างออดอ้อน

“ตอนไปรับ ปากี่ซื้อให้หนึ่งกินไปแล้วนะ พอได้แล้วนะจ๊ะ
เดี๋ยวจะไม่สบายหรือปวดท้องเอาได้”

ป้ารินทร์เองเมื่อเห็นเด็กน้อยทำอย่างนั้นก็รู้สึกมันเขี้ยวขึ้น
มา เธอเองก็เพิ่งซื้อให้กินไปหนึ่งถ้วย แต่หลานสาวก็ยังมาออด
อ้อนขอกับย่าอีก สงสัยคำที่เธอเคยพูดไว้ว่าอีกหน่อย น้ำหนึ่งตัว
จะใหญ่จนออกประตูบ้านไม่ได้คงเป็นจริงในสักวันหนึ่ง

“กว่าจะกลับมาถึงบ้าน หนูว่าไอติมมันละลายหายไปจาก
ท้องหนูแล้วแน่ ๆ ค่ะ หนูก็เลยอยากกินอีก คุณย่าขา ซื้อให้หนู
ค่ะ”

น้ำหนึ่งตอบพลางลูบท้องตัวเองเป็นการบอกว่าตอนนี้ในท้องไม่มีไอติมที่กินไปก่อนแล้วแน่นอน ผู้ใหญ่ทั้งสองต่างก็มองด้วยความเอ็นดู แต่ยังไม่ทันจะพูดอะไรต่อ เสียงออดก็ดังขึ้น บ่งบอกว่ามีใครสักคนต้องการที่จะมาพูดคุยกับคนในบ้านหลังนี้

“เดี๋ยวรินทร์ออกไปดูให้หะคะ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวแม่ออกไปดูเองว่าจะไปเก็บดอกการเวกด้วยอยู่แล้ว เรินทร์ไปพักผ่อนเถอะลูก”

พูดจบก็เดินจูงมือน้ำหนึ่งออกไปหน้าประตูบ้าน ก่อนจะเห็นผู้หญิงกับผู้ชายกำลังยืนอยู่ที่หน้าประตู เมื่อประตูรั้วเปิด ชายหญิงทั้งสองคนที่ยืนอยู่ก็กล่าวทักทายหญิงสูงวัยและส่งยิ้มทักทายอย่างมีไมตรี

“สวัสดีครับ พวกเราเพิ่งย้ายบ้านมาอยู่ข้าง ๆ นี้เอง เลยอยากมาทำความรู้จักกันไว้นะครับ”

“ใช่ค่ะ เราเอาแกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากรายที่ทำเองมาฝาก ช่วยรับไว้ด้วยหะคะ”

“ตายจริง ไม่ต้องมีของฝากมาก็ได้นะคะ แต่ยังไงก็
ขอบคุณค่ะ”

ผู้เป็นย่าปล่อยมือหน้าหนึ่งก่อนจะรีบหยิบขามใส่แกงมาถือ
ด้วยความเกรงใจ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณย่า พวกเราเต็มใจ แล้วนี่ หลานสาว
ไซ้ไหมคะ น่ารักน่าชังมาก ๆ เลยค่ะ อายุก็น่าจะราว ๆ ลูกสาว
พวกเราเลยนะคะ ดิฉัน จะได้เป็นเพื่อนเล่นกันได้ โอ๊ะ นั่นไงคะ
ใบข้าว มานี่สิลูก”

หญิงสาวท่าทางใจดีส่งยิ้มให้น้ำหนึ่งอย่างเป็นมิตร ก่อน
จะหันหน้าไปทางบ้านตัวเองแล้วกวักมือ ตะโกนเรียกลูกสาวของ
ตน เด็กผู้หญิงคนนั้นวิ่งออกมาจากประตูรั้วของบ้านตนอย่าง
รวดเร็ว และไหว้ทักทายผู้ใหญ่ด้วยเสียงดังฟังชัด ก่อนจะพูด
อย่างตื่นเต้นเมื่อมองเห็นเพื่อนของตนยืนอยู่ข้าง ๆ

“สวัสดิ์ค่ะ หนูชื่อใบข้าวค่ะ อ้าว น้ำหนึ่ง บ้านน้ำหนึ่งเธอ
เนี่ย ดีใจจังเลย”

“สวัสดิ์ค่ะใบข้าว หนูเป็นเพื่อนน้ำหนึ่งเธอจ๊ะ” หญิงสูงวัย
ส่งยิ้มอย่างเอ็นดู

“ใช่ค่ะ”

“ดีจังเลยนะคะ สงสัยต่อไปนี้ ไบซัวกับหนูน้ำหนึ่งคงได้เล่นด้วยกันบ่อยแน่ ๆ ยิ่งเงงหนูก็ฝากไบซัวด้วยนะคะคุณย่า”

จากนั้นผู้ใหญ่ทั้งสามคนก็ชวนกันคุยเรื่องสัพเพเหระ ส่วนน้ำหนึ่งเองก็จ้องมองเพื่อนตรงหน้า แหวตาแสดงออกถึงความดีใจที่ได้พบและรู้ว่าบ้านข้าง ๆ เป็นบ้านของเพื่อนใหม่ของเธอ แต่เด็กน้อยก็ไม่รู้ว่าจะพูดทักทายไบซัวว่าอะไรดี

“นี่ น้ำหนึ่ง พຽ່งนี้หลังเลิกเรียน กลับบ้านมา เรามาเล่นแต่งตัวตุ๊กตากันนะ”

หลังจากยืนมองกันลັกพักเป็นไบซัวที่เอ่ยชวนคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าพร้อมรอยยิ้ม

“อ้อ ได้สิ”

น้ำหนึ่งตอบพลางยิ้มอย่างมีความสุข

“เย้ งั้นต่อไปนี้เรามาเล่นด้วยกันทุกวันเลยนะ”

“ได้” เราจะมาเล่นด้วยกันทุกวันเลย”

๕

เช้าวันเปิดภาคการศึกษาใหม่ บริเวณหน้าโรงเรียนเต็มไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา ทั้งผู้ปกครอง นักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นมัธยม ตลอดจนพ่อค้าแม่ค้าที่มาตั้งร้านขายอาหารยามเช้าเรียงรายเป็นทางยาวอยู่ข้างรั้ว ทั้งโจ๊ก ข้าวเหนียวหมูปิ้ง ไก่ทอด และอาหารกินเล่นต่าง ๆ ที่ส่งกลิ่นหอมเชิญชวนคนที่เดินผ่านแวะเข้ามาลิ้มลอง เด็กผู้หญิงที่ใส่ชุดชั้นประถมศึกษาสองคนก็เป็นหนึ่งในผู้ที่จุ่มทานกลิ่นหอมนี้ ไม่ไหว เพราะทันทีที่ลงจากรถ เดินเลียบรั้วเพื่อจะไปประตูหน้าโรงเรียน ทั้งที่ทั้งสองคนเดินผ่านไปแล้วแต่ก็ยังเดินย้อนกลับมาซื้อข้าวเหนียวหมูปิ้งกันคนละชุดก่อนที่จะเดินเข้าโรงเรียน

“หนึ่ง พวกเรานั่งตรงนี้นักนะ”

หลังจากเดินคุยเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมาอย่างสนุกสนาน ไขว้ก็ชวนน้ำหนึ่งนั่งลงที่โต๊ะข้างสนาม-

ฟุตบอลซึ่งถือเป็นสนามโรงเรียนที่ไว้ใช้สำหรับเข้าแถวยามเช้า และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยเด็กนักเรียนมากมายที่กำลังจับกลุ่มพูดคุย บ้างก็กินอาหารเช้า และวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน ทั้งสองคนนั่งลงและกินข้าวเหนียวหมูปิ้งที่เพิ่งซื้ออย่างเอร็ดอร่อย

“ข้าว ข้าวคิดว่าใครจะเป็นครูประจำชั้นเราเธอ”

น้ำหนึ่ง ที่ตอนนี้โตขึ้นเป็นเด็กน้อยผมสั้น ตัวสูงกว่าเด็กวัยเดียวกัน ถามเพื่อนสนิทตัวเองด้วยความสงสัย

“ฉันอยากให้เป็นครูตอง ครูตองใจดี ไม่เคยดุนักเรียนเลย”

“เหมือนกันเลย แต่ก็กลัวว่าเราจะได้ครูดาวมาเป็นครูประจำชั้น ฉันยังจำได้เลยนะ เหมมที่แล้วที่โดนครูตองนากำลังวิ่งไปเรียนวิชาพลนะ” น้ำหนึ่งพูดพลางทำหน้าเหยเกเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ตัวเองโดนดุขึ้นมา

“สาธุ ขอให้ครูตองเป็นครูประจำชั้นเราด้วยนะคะ”

อยู่ดี ๆ ใบข้าวก็พนมมือขึ้นมาแล้วพูดอิชฺฐานกับตนเอง
แต่ยังไม่ทันที่ทั้งสองคนจะได้พูดคุยอะไรต่อ เสียงออดก็ดังขึ้น
ตามด้วยเสียงเพลงประจำโรงเรียน เป็นสัญญาณบอกให้นักเรียน
ทุกคนเตรียมตัวเข้าแถวหน้าเสาธงเพื่อเคารพธงชาติ โดยเข้าแถว
เป็นระดับชั้น ตั้งแต่ชั้นปฐมวัยที่มีคุณครูคอยจับนักเรียนและ
ช่วยจัดแถว ชั้นประถมศึกษาที่เด็ก ๆ กำลังวิ่งมาเข้าแถวและเดิน
สลับที่ไปมาเมื่อมีคนมาใหม่เพื่อที่จะได้ยืนเรียงกันตามความสูง
ส่วนชั้นมัธยมศึกษา ตอนนั้นก็ยังคงดูไม่เป็นแถวสักเท่าไร เพราะ
นักเรียนส่วนใหญ่ยังคงยืนจับกลุ่มคุยกัน บ้างก็เล่นกันอย่าง
เพลิดเพลิน

เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมหน้าเสาธง เด็กนักเรียนก็เริ่มเดินแถว
ทยอยขึ้นห้อง จุดหมายปลายทางของแถวที่น้ำหนึ่งกำลังเดินอยู่
ก็คือห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔/๑ ซึ่งอยู่ชั้นสามของตึกหมายเลข
หนึ่งซึ่งเป็นตึกที่ใหญ่ที่สุดของโรงเรียน เมื่อถึงห้องแล้ว น้ำหนึ่ง
ก็เดินไปยังโต๊ะคู่หลังสุดแถวกลางของห้องซึ่งใบข้าวนั่งรออยู่

“โดนครูบอกให้มานั่งหลังสุดจนได้ เพราะหนึ่งชอบกินนม
เขาบอกกันว่ายิ่งดื่มนมก็จะยิ่งตัวสูง เป็นไงล่ะ เราบอกหนึ่งแล้ว
ให้หยุดกินนมสักที” ใบข้าวเอ่ยพลางหัวเราะ

“ไม่เกี่ยวหรอก ว่าแต่เพราะข้าวขอตอนนั้นหรือเปล่านะ
ทำให้ครูต้องเป็นครูประจำชั้นเรา”

“แน่นอนว่าใช่ เฮ้อ เก่งจริง ๆ เลยนะใบข้าว”

ครูตอง คุณครูที่สองคนพูดถึง เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาโปรดของน้ำหนึ่ง คุณครูเป็นคนใจดี ไม่ดุดำวัก
กล่าวเด็ก มีเทคนิคการสอนที่สนุกสนาน และมีเรื่องเล่าสนุก ๆ
มาเล่าให้นักเรียนฟัง เด็กนักเรียนทุกคนจึงชื่นชอบครูตองเป็น
พิเศษ

“สวัสดิ์จ๊ะทุกคน”

ครูตองเดินเข้ามาในห้องเรียนแล้วหยุดยืนที่หน้ากระดาน-
ดำก่อนจะทักทายนักเรียนพร้อมกับรอยยิ้ม

“สวัสดิ์ค่ะ/สวัสดิ์ครับ คุณครู” เหล่านักเรียนพนมมือและ
ไหว้สวัสดิ์คุณครูอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ครูขอแนะนำตัว ครูชื่อตุลยาหรือเรียกว่าครูตองก็ได้จะ
ครูจะมาเป็นครูประจำชั้นของพวกเขาและสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ด้วย ก่อนอื่น ครูขอเช็คชื่อทุกคนหน่อยนะจ๊ะ”

เด็กนักเรียนทุกคนต่างก็เงยบ คอยฟังชื่อตนเองและ
ยกมือพร้อมกันพูดเป็นสัญญาณบอกว่าตนมาเรียนจนครบ
จำนวน จากนั้นคุณครูก็นำสมุดเช็คชื่อไปวางบนโต๊ะคุณครูและ
กลับมายืนยังจุดเดิม

“ตอนนี้ ครูอยากได้หัวหน้าห้องกับรองหัวหน้า มีใครอาสา
จะเป็นไหมหรือเราจะมาเสนอชื่อเพื่อนแล้วโหวตกันดีจ๊ะ”

“หนูเสนอธาวินี่ค่ะ”

“ผมเสนอชัชพลครับ”

“หนู/ผมเสนอ.....”

เสียงดังโหวกเหวกของเด็กนักเรียนห้องประถมศึกษา
ปีที่ ๔/๑ ต่างก็เสนอชื่อเพื่อนของตนเองหรือคนที่ตัวเองชอบเพื่อ
ให้ได้เป็นหัวหน้า จนฟังไม่ได้ศัพท์และเริ่มทวีความดังไปเรื่อย ๆ
จนคุณครูประจำชั้นต้องบอกให้เงยบ เหล่านักเรียนจึงพากันหยุด
พูดและตั้งใจฟัง

“ครูขอให้คนที่อยากเสนอชื่อยกมือขึ้น แล้วครูจะชี้ให้หนู
พูดชื่อนะจ๊ะ เออละ หนึ่ง สอง สาม บุญนิศาวาไงจ๊ะ”

“หนูเสนอนิชานันท์ค่ะ”

ใบข่าวที่ยกมือและคุณครูเรียกชื่อได้เอ่ยปากเสนอเพื่อน
รักที่นั่งอยู่ข้างกันด้วยความสนุกสนาน เด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ก็
ยกมือกันมากมาย คุณครูก็เลือกโดยใช้เกณฑ์ผู้ที่ยกมือไวที่สุด
และถูกต้องกา จนได้รายชื่อมาทั้งหมดห้าคน จากนั้นคุณครูก็
ทำการคัดเลือกโดยการเอ่ยชื่อแล้วให้เด็กนักเรียนยกมือขึ้นถ้า
โหวตคนนั้นหนึ่งคนมีสิทธิ์ยกได้แค่หนึ่งครั้ง จนในที่สุดก็ได้ผู้
ที่มีคะแนนมากที่สุดและคะแนนรองลงมา

“ครูขอสรุปผลโหวตว่าซัชพลเป็นหัวหน้า และนิชานันท์
เป็นรองหัวหน้าะจ๊ะ”

เด็กนักเรียนในห้องต่างก็ปรบมือแสดงความยินดี บ้างก็
ส่งเสียงที่แสดงถึงความดีใจ เสียงปรบมือและเสียงร้องดังขึ้น
ยาวนานกว่าปกติจนครูต้องต้องเอ่ยปากห้าม ก่อนที่จะโดนห้อง
ข้างเคียงต่อว่าได้

“เฮลละ หยุดได้แล้วจ๊ะ ชัชพล นิชานนท์ เตียวจบชั่วโมงนี้ ทั้งสองคนมาพบครูด้วยนะจ๊ะ ตอนนี้ทุกคนหยิบหนังสือภาษาอังกฤษขึ้นมา เตรียมตัวเรียนวิชาแรกกันได้แล้วจ๊ะ”

ครูตองพูดพลางหยิบหนังสือและอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อเตรียมการสอน

“เย่ หนึ่ง ดีใจด้วยนะ” ใบข่าวหันมากระซิบให้เพื่อนอย่าง ยินดี

“ข่าว เรากลัวจะทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอ เราต้องทำอะไรบ้าง ก็ไม่รู้” หนึ่งตอบด้วยความกังวล

“เดี๋ยวครูตองก็บอกหนึ่งเองแหละว่าต้องทำอะไรบ้าง หนึ่งไม่ต้องกังวลนะ ถ้ามีอะไร ข่าวจะช่วยหนึ่งเอง”

“อ้อ ขอขอบคุณข่าวมาก ๆ เลยนะ”

๒

ตั้งแต่นั้นขึ้นชั้นประถมศึกษา น้ำหนึ่งจากเดิมที่ย่าคอยไป
รับไปส่ง ตอนนี้น้ำหนึ่งก็ไป-กลับโรงเรียนพร้อมกับใบข้าวโดย
รถรับส่งมาตลอด แต่ความสัมพันธ์ระหว่างย่าหลานของน้ำหนึ่ง
และย่าเล็กไม่ได้ห่างเหินกันไป ทุกเช้า ย่าเล็กก็ยังคงเป็นคนปลุก
และทำอาหารเช้าวร่อย ๆ เพิ่มพลังให้หลานก่อนไปเรียน ส่วน
ตอนเย็นหลังกลับมาจากโรงเรียน น้ำหนึ่งก็จะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น
กับตัวเองตลอดทั้งวันให้ย่าฟังเสมอ

“คุณย่าขา หนูไปแล้วนะคะ สวัสดีค่ะ”

เมื่อได้ยินเสียงรถรับส่งมาจอดที่หน้าบ้าน น้ำหนึ่งก็พนม-
มือสวัสดีคุณย่าอย่างเรียบร้อย

“จ๊ะ ท่านรองหัวหน้า วันนี้ตั้งใจเรียน เป็นเด็กดีนะลูก”

เด็กหญิงทำหน้าที่เดินอายุใส่ผู้เป็นย่าทันทีที่ได้ยินคำว่า
รองหัวหน้า ก่อนจะหันหลังแล้ววิ่งไปขึ้นรถที่จอดอยู่อย่างรวดเร็ว
ถึงจะกินข้าวเช้าจากที่บ้านกันมาแล้ว แต่เมื่อรถรับส่งมาถึง
โรงเรียน น้ำหนึ่งและโบข้าวก็ยังแวะซื้อข้าวเหนียวหมูบึ่งที่ยังคง
ส่งกลิ่นหอมเชิญชวนให้ล้มลงจนทั้งสองอดที่จะซื้อไม่ได้เหมือน
กับทุก ๆ วัน ก่อนน้ำหนึ่งและโบข้าวจะพากันไปนั่งที่โต๊ะข้าง
สนามฟุตบอลเหมือนอย่างเคย

“อู๊ยยย ปวดท้องจัง ไม่ไหวแล้ว ๆ หนึ่ง ข้าวไปห้องน้ำ
ก่อนนะ สงสัยจะกินเยอะไปหน่อย”

หลังจากกินข้าวเหนียวหมูบึ่งจนหมดพร้อมทั้งพูดคุย
เกี่ยวกับการบ้านและเรื่องราวต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน โบข้าวก็
ขอตัวแล้ววิ่งไปห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ทั้งให้น้ำหนึ่งนั่งเฝ้าของอยู่
ตรงนั้นคนเดียว จนกลุ่มเด็กกลุ่มหนึ่ง โดยมีวิรภานต์และ
เพื่อน ๆ อีกสองสามคนที่เป็นเด็กนักเรียนห้องเดียวกันกับน้ำหนึ่ง
แต่น้ำหนึ่งไม่ได้พูดคุยด้วยสักเท่าไรเดินเข้ามาหา

“น้ำหนึ่ง ทำไมมานั่งตรงนี้คนเดียวล่ะ” เสียงจากฟ้า
เด็กน้อยในกลุ่มที่น้ำหนึ่งจำได้ว่านั่งข้าง ๆ วิศวกรันต์ถามขึ้นมา

“.....”

“ใกล้จะวันแม่แล้ว ปีที่แล้วฉันบอกว่ายากไปทะเล ปีนี้
แม่ฉันเลยบอกว่าจะพาไปเที่ยวทะเลนะ ว่าแต่หนึ่ง ปีนี้เธอจะไป
เที่ยวที่ไหนกับแม่เธอ เอ๊ะ เธอไม่มีแม่ที่หน้า ขอโทษนะหนึ่ง
ฉันลืมอีกแล้ว ขอโทษจริง ๆ”

วิศวกรันต์พูดกับน้ำหนึ่งพลางทำสีหน้ารู้สึกผิดเมื่อตนพูด
ถึงเรื่องแม่ขึ้นมา

“ไม่เป็นไร”

ทันใดนั้น ใบข้าวที่รีบวิ่งมาจนมีอาการเหนื่อยหอบก็มา
หยุดยืนอยู่ข้าง ๆ น้ำหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร เด็กกลุ่มนั้น
ก็เดินหนีหายไปจากตรงนั้น

“มีอะไรหรือเปล่าหนึ่ง ยัยวิพาพวกนั้นมาแกล้งเธออีกแล้ว
เธอ”

ใบข้าวหนึ่งลงข้างเพื่อนด้วยความฉุนเฉียว พลังคิดอย่าง
โมโห ก็ครั้งแล้วที่เด็กพวกนั้นคอยกลั่นแกล้งน้ำหนึ่งตั้งแต่
อนุบาลจนปัจจุบัน โดยเฉพาะการพูดล้อเลียนเรื่องที่น่าหนึ่งไม่มี
พ่อแม่ ซึ่งน้ำหนึ่งก็ไม่เคยโต้ตอบ ทำให้เด็กพวกนั้นได้ใจและพูด
ล้อเลียนเสมอเมื่อมีโอกาสน ยกเว้นตอนที่เธออยู่ข้าง ๆ น้ำหนึ่ง
เพราะเธอไม่น่าชอบใจให้ใครรังแกและล้อเลียนคนอื่นโดยเฉพาะ
กับน้ำหนึ่ง เพื่อนรักที่สุดของเธอ หลายครั้งแล้วที่เธอตัดสินใจจะ
บอกคุณครูแต่น้ำหนึ่งก็มักห้ามไว้เสมอ

“ไม่เป็นไรหรอก หนึ่งชินแล้วละ ข้าวก็หายโกรธได้แล้วนะ
นะ นะ”

น้ำหนึ่งพูดพลางอมยิ้มแล้วกอดเพื่อนรักข้างกายเป็น
การปลอบเพื่อให้เพื่อนอารมณ์เย็นลงดังที่เคยทำมาทุกครั้ง

“หนึ่ง ข้าวอยากให้น้ำหนึ่งตอบโต้กลับไปบ้างนะ พวกนั้น
จะได้ไม่มาแกล้งเธออีก”

ใบข้าวที่ลดอารมณ์ฉุนเฉียวลงได้แล้ว พุดกับเพื่อนสนิท
ตนด้วยเป็นห่วง

“ถ้าอย่างนั้น คราวหน้าหนึ่งจะตอบกลับไปบ้างก็แล้วกัน
ไป เสียงออกดั่งแล้ว เราไปเข้าแถวกันเถอะ”

๗

ข้าวสวยร้อนๆ เคียงข้างด้วยไข่เจียวยัดไส้ แกงจืดเต้าหู้ และแกงพะแนงหมู วางอยู่บนโต๊ะกินข้าว หน้าตาน่ารับประทานเชิญชวนให้ลิ้มลอง หญิงสูงวัยเมื่อเห็นว่าจัดวางสิ่งต่าง ๆ เรียบร้อยดีแล้วก็เดินออกไปหน้าบ้านเพื่อเก็บดอกการเวกสีเหลืองนวลที่ส่งกลิ่นหอมในยามเย็นและเรียกหลานสาวที่กำลังวิ่งเล่นอยู่กับเพื่อนสนิทข้างบ้านวัยเดียวกันให้มากินข้าวที่เตรียมไว้ก่อนที่จะเย็นไปเสียก่อน

เมื่อเด็กน้อยได้ยินเสียงเรียกจากผู้เป็นย่าก็บอกลาเพื่อนและวิ่งเข้าบ้านพร้อมกับถือคูประตุ้รื้ออย่างแน่นหนาก่อนจะวิ่งเข้าไปในห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างมือและเดินออกมาที่โต๊ะอาหารซึ่งผู้เป็นย่านั่งรออยู่แล้ว

“คุณย่าขา หอมจังเลยค่ะ หน้าตาก็น่ารักิน”

น้ำหนึ่งพูดเจ็ยแจ้วพลางเลื่อนเก้าอี้และนั่งลงอย่าง
เรียบร้อย

“น้ำกินก็กินเยอะ ๆ นะหนึ่ง ย่าตั้งใจทำท่าทำแกงจืดเต้าหู้
ของโปรดของใครด้วยก็ไม่รู้”

ย่าเลิกพูดเกมหยอกหลานสาวที่กำลังเคี้ยวข้าวจน แก้ม
อูมน้ำเอร็ดอร้อยด้วยความเอ็นดู

“ของหนึ่งเองคะ หนึ่งจะกินให้หมดเลย”

ทั้งสองคนกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร้อยจนหมด ผู้เป็นย่าก็
เก็บถ้วยชามไปล้างและจัดโต๊ะให้เรียบร้อยโดยมีหลานสาวคอย
ช่วยอยู่ข้าง ๆ ไม่ห่างไปไหน เสร็จแล้วก็พากันไปนั่งดูทีวีที่ห้อง
นั่งเล่น เวลาเย็นอย่างนี้ช่องโทรทัศน์มักฉายรายการต่าง ๆ โดย
เฉพาะรายการให้ความรู้ที่แฝงความตลกสนุกสนาน ซึ่งเป็น
รายการโปรดของหลานสาวที่ผู้เป็นย่าจะมานั่งดูด้วยกันตลอด

“แล้ววันนี้มีเรื่องอะไรมาเล่าให้ย่าฟังหรือเปล่าจ๊ะ”

หลังจากรายการพักโฆษณาก็เป็นช่วงเวลาพูดคุยถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งวันกันระหว่างย่าหลาน

“วันนี้ครูบอกคะแนนสอบก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะให้ท้ายหนูได้เท่าไร”

“เอ๋ ที่ไหนหรือเปล่า”

ทันทีที่ได้ยินย่าเล็กพูดอย่างนั้น น้ำหนึ่งก็แสดงอาการปฏิกิริยาที่บ่งบอกว่าน้อยใจ

“ไม่ใช่ค่ะ ที่สามต่างหากค่ะ หนูได้คะแนนสิบหกเต็มยี่สิบค่ะ”

หญิงสูงวัยหัวเราะออกมาด้วยความเอ็นดูพาลงลูบหัวหลานสาวตัวน้อย เธอรู้ว่าหลานสาวชอบวิชาภาษาอังกฤษมากแค่ไหน จึงไม่มีทางที่ผลสอบวิชานี้จะได้น้อย แต่เธอเองก็อยากแหย่หลานสาวเล่น ตามประสาคนมีอารมณ์ขัน

“ย่าล้อเล่นจ๊ะ รู้อยู่แล้วว่ายังไงหนึ่งก็ได้คะแนนดี ยิ่งวิชาโปรดอย่างนี้ก็ แล้วเรื่องอื่นล่ะจะเป็นยังไงบ้าง”

“วันนี้ไปชั่วมกับหนูทำงานคู่ด้วยกันค่ะ ส่วนตอนเที่ยงหนูก็กินข้าวกับแกงเขียวหวาน แต่อร่อยสู้ที่คุณย่าทำไม่ได้เลยคะ แล้วหนูก็เล่นวิ่งไล่จับกับไปชั่วม ฟน ส้มและเตย สนิ๊กสนุ๊กค่ะ”

เสียงหวานเจี๊ยบแจ้ว ไปหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ยามที่ได้เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้เป็นย่าได้ฟัง แต่แล้วก็พลันล้งเลเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าว่าจะเล่าให้ผู้เป็นย่าฟังดีหรือไม่

“มีอะไรหรือเปล่าหนึ่ง โดนคุณครูดุหรือเพื่อนแกล้งอีกแล้วหรือเปล่าจะ ไหนเด็กดีเล่าให้ย่าฟังหน่อยสิจ๊ะ”

“วันนี้กับเพื่อน ๆ บอกว่าวันแม่ที่จะถึงนี้ แม่เขาจะพาไปเที่ยวทะเลคะ เธอก็ถามหนึ่งว่าแม่ของหนึ่งจะพาไปเที่ยวที่ไหน แต่เธอก็บอกว่าลืมเรื่องแม่ของหนึ่ง สุดท้ายเธอก็ขอโทษคะ”

เด็กน้อยเล่าให้ผู้เป็นย่าฟังทุกอย่างดังที่เคยให้สัญญากันเอาไว้ ว่าไม่ว่าจะเกิดสิ่งใด จะต้องไม่มีความลับต่อกัน

“แล้วหนึ่งโกรธไหมจ๊ะ คนเก่ง พุดออกมาเถอะ ย่าอยาก

หญิงสูงวัยเมื่อได้ฟังเรื่องนี้ที่ไรก็อดยอมรับกับตัวเอง ไม่ได้ว่าโกรธทุกครั้ง โกรธที่หลานสาวตัวน้อยโดนล้อเลียนเรื่อง ไม่มีพ่อไม่มีแม่ โกรธที่เด็กพวกนั้นล้อเลียนเรื่องนี้กับหลานสาว มาตั้งแต่ยังเล็ก และพาลโกรธไปยังพ่อกับแม่แท้ ๆ ของน้ำหนึ่ง แต่บางทีเธอก็นึกขอบคุณสองคนนั้นเหมือนกัน ที่อย่างน้อยทั้งสองก็ได้มอบของขวัญอันล้ำค่ามาให้เธอได้รักและดูแลหลานสาว ตัวน้อยผู้เป็นดวงใจของเธอ

“หนึ่งโกรธค่ะ แต่ย่าเคยสอนไว้ว่าหนึ่งควรยกโทษให้คนอื่นถึงแม้เขาจะทำผิดกับเรา หนึ่งจำที่ย่าสอนได้ หนึ่งจึงยกโทษให้พวกเขา อีกอย่างใบข่าวก็โกรธแทนหนูไปแล้ว หนูไม่จำเป็นต้องโกรธแล้วล่ะค่ะ”

น้ำหนึ่งพูดอย่างอารมณ์ดีพลางสวมกอดผู้เป็นย่าอย่างออกอ้อน ย่าเล็กเองก็โอบกอดหลานสาวด้วยความรักใคร่พลางลูบหัวหลานด้วยความเอ็นดู

“คุณย่าขา หนึ่งคิดถึงคุณป้าจังเลยค่ะ”

อยู่ดี ๆ น้ำหนึ่งก็คิดถึงป้ารินทร์ขึ้นมา ป้ารินทร์แต่งงาน
ออกไปอยู่กับครอบครัวตั้งแต่ น้ำหนึ่งขึ้นชั้นประถมศึกษาได้ไม่
นาน ถึงแม่จะออกไปอยู่กับครอบครัวแล้ว แต่ป้ารินทร์ก็มักแวะ
มาเยี่ยมแม่และหลานสาวตัวน้อยในวันหยุดอย่างสม่ำเสมอ เวลา
มาเยี่ยมก็มักจะมีของฝากเป็นของเล่นและขนมอร่อย ๆ ทำให้
น้ำหนึ่งมักตั้งตารอคอยการมาเยือนของป้ารินทร์อย่างใจจดใจจ่อ
ด้วยความคิดถึง

“ยากี่คิดถึงเหมือนกัน ป้ารินทร์บอกกับย่าไว้ว่าวันอาทิตย์
นี้จะมาหา เตรียมตัวไว้ด้วยละ เห็นว่าจะพาเด็กดื้อแถมนี้ไปซื้อ
หนังสือซื้อนิทานเล่มใหม่ด้วย”

“หนูอยากให้ถึงวันอาทิตย์เร็ว ๆ จังเลยคะ”

น้ำหนึ่งพูดและชูมือขึ้นด้วยความดีใจ

“จ๊ะ รายการจบแล้ว ไปอาบน้ำเตรียมตัวนอนได้แล้วจะ
คนเก่งของย่า”

“คุณย่าขา คินนี่เล่านิทานให้หนูฟังด้วยได้ไหมคะ”

น้ำหนึ่งทำให้น้ำออกดื่มน้ำเป็นยา เธอชอบฟังนิทาน ก่อนนอนที่ย่าเล่ามา เพราะน้ำเสียงของย่าที่แสนนุ่มนวลและเรื่องราวที่สนุกสนาน ทำให้น้ำหนึ่งรู้สึกว่าย่านอนหลับฝันดีทุกครั้งที่ได้ฟัง

“ได้จ้ะ แต่หนึ่งต้องไปรีบไปอาบน้ำได้แล้วนะจ๊ะ”

“จะไปเดี๋ยวนี้เลยค่า”

๘

หลังจากเคารพธงชาติ ก่อนเรียนวิชาแรกจะมีเวลาประมาณสามสิบนาทีให้คุณครูประจำชั้นได้เข้ามาพูดคุยกับนักเรียนทั้งเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนที่จะจัดขึ้นหรือเรื่องจิตอาสาทัวร์ โดยวันนี้หัวข้อที่ครูต้องพูดถึงก็คือกิจกรรมในวันสำคัญวันหนึ่งที่จะจัดขึ้นที่โรงเรียนในสัปดาห์หน้า ในทุก ๆ ปีของการจัดกิจกรรม เด็กนักเรียนทุกห้องจะต้องส่งตัวแทนห้องละสองคน ปีนี้ก็เป็นอีกปีเหมือนกับปีก่อน ๆ

“ครูขอพูดถึงงานวันแม่ที่จะจัดขึ้นสัปดาห์หน้า ทางโรงเรียนให้ส่งตัวแทนห้องละสองคนพาผู้ปกครองมาร่วมกิจกรรม ไหนมีใครอยากเสนอตัวไหมจ๊ะ”

เหล่าเด็กนักเรียนเมื่อได้ยินคำถามก็พากันนั่งเงิบ ไม่กล้าสบตาด้วยเกรงว่าคุณครูอาจจะเรียกชื่อของตน

“ถ้าไม่มีใครอาสาเลย งั้นครูเสนอเป็นหัวหน้ากับ
รองหัวหน้าได้ไหมจ๊ะ”

ครูต้องเมื่อเห็นเด็กนักเรียนเงียบไม่มีใครตอบรับ บ้างก็
ก้มหน้าลงไม่ยอมสบตา จึงแอบอมยิ้มด้วยความเอ็นดู เพราะไม่
ว่าจะมีกิจกรรมใดก็ตามที่ต้องการตัวแทน เด็กนักเรียนก็มัก
ก้มหน้าหลบสายตาดูอย่างนี้เสมอ แต่หลัง ๆ นี้ก็ซุกจะเป็นอย่าง
นี้บ่อยเกินไป เธอเองก็เริ่มคิดเสียแล้วว่าคงต้องทำอะไรบางอย่าง
เพื่อให้เด็กมีความกล้าแสดงออกมากกว่านี้ แต่ตอนนี้เธอคงต้อง
เป็นคนหาตัวแทนก่อนเสียแล้ว

“แต่ครูขา นิชานันท์เขาไม่มีแม่ล่ะคะ” วิกานต์ยกมือขึ้น
ก่อนจะพูดออกมา

ทันทีที่ได้ยินคำพูดของวิกานต์ที่เอ่ยถึงเพื่อนรักของตน
ไบซาว์ก็เริ่มโมโหขึ้นมา ถึงแม้ว่าหนึ่งจะพยายามห้ามไม่ให้พูด
แล้วแต่ก็ไม่เป็นผล

“เอ๊ะ แล้วเธอมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ฉันพูดเรื่องจริงนะ ไม่ได้โกหกสักหน่อย”

“เงียบ หยุดเลยทั้งสองคน เอาละ นิชชานันท์ แล้วหนู
อาศัยอยู่กับใครจ๊ะ”

ครูตองเองเมื่อเห็นเด็กสองคนกำลังจะเถียงกันก็รีบหยุด
เหตุการณ์นี้ด้วยความรวดเร็ว และหันมาถามเด็กน้อยอย่างมี
เมตตาและรู้สึกสงสารเล็กน้อย

นิชชานันท์เป็นเด็กที่ครูตองรู้สึกเอ็นดู เด็กน้อยมักตั้งใจ
เรียนในวิชาที่เธอสอนและมักถามไถ่เรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการ
เรียนทั้งคำศัพท์ ไวยากรณ์ต่าง ๆ หรือสิ่งที่ไม่เข้าใจ ครูตองเดา
ว่าเด็กน้อยคงจะโดนพูดถึงเรื่องพ่อกับแม่บ่อย ๆ ถ้ามีเวลาเธอ
คงต้องแอบถามเด็กนักเรียนในห้องว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เพราะ
เหตุการณ์บางอย่างเธอก็ยอมรับว่าแทบไม่รู้อะไรเลย ถ้าไม่มีเด็ก
นักเรียนมาบอกเธอ

“อยู่กับย่าค่ะ”

น้ำหนึ่งสบสายตาและตอบคุณครูด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“นั่นหนูพาคูณย่ามาแทนได้ไหมจ๊ะ”

ครูตองพูดด้วยสีหน้าอ่อนโยน แหวตารู้สึกผิดที่เปลอ
เอ่ยปากโดยไม่ได้สอบถามความเป็นอยู่ของนักเรียนก่อน แต่เมื่อ
รู้ว่าเด็กน้อยอาศัยอยู่กับย่า ครูตองเองก็ไม่ลังเลที่จะเอ่ยปากให้
เด็กน้อยพาผู้เป็นย่าที่เลี้ยงดูเปรียบเสมือนเป็นแม่คนหนึ่งของเธอ
มา

“หนูไม่รู้ว่าย่าจะมาได้หรือเปล่าคะ”

น้ำหนึ่งตอบด้วยสีหน้าเศร้าเล็กน้อยและมีอาการลังเล
เมื่อรู้ว่าจะต้องพาผู้เป็นย่ามาร่วมงานวันแม่ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจ
พาผู้เป็นย่ามา

“ถ้าอย่างนั้น หนูไปถามคุณย่าแล้วพุ่นี่มาบอกครูด้วย
นะจ๊ะ”

“ได้ค่ะคุณครู”

จากนั้นครูตองก็พูดถึงเรื่องอื่น ๆ อีกเล็กน้อยก่อนจะเดิน
ออกจากห้องไปเพื่อให้นักเรียนได้เตรียมตัวเรียนวิชาแรก
ซึ่งวันนี้เป็นวิชาคณิตศาสตร์ วิชาที่ใครหลายคนชื่นชอบและ
ใครหลายคนไม่ชื่นชอบด้วยเช่นกัน

น้ำหนึ่งเองก็เป็นหนึ่งในใครหลายคนที่ไม่ชอบวิชา
คณิตศาสตร์ วิชาที่น้ำหนึ่งให้คำนิยามว่าแค่อ่านแล้วคิดก็หัวหมุน
เหมือนลูกช่างแล้ว

“ทำไมเธอไม่ว่ายยิวเลยสักคำ ที่ยัยวิพูดทำเอาฉันโมโห
มากเลยนะ”

ระหว่างรอคุณครูประจำวิชาเข้ามา ใบข่าวที่หนึ่งเงิบไปหลัง
จากโดนคุณครูสั่ง ก็หันมาบ่นเบา ๆ ใส่เพื่อนสนิทด้วยอาการยังคง
หลงเหลือความโกรธไว้เล็กน้อย

“ไม่เป็นไรหรอก ที่วิพูดมันก็เรื่องจริง ชั่วอย่าไปโกรธเขา
เลยนะ”

น้ำหนึ่งเองตอนแรกก็ตกใจกับคำพูดของวิรกานต์เช่นกัน
แต่เด็กน้อยก็ยอมรับว่าสิ่งที่วิรกานต์พูดนั้นเป็นความจริง
อีกอย่างใบข่าว เพื่อนสนิทก็มีอาการที่เรียกว่าโกรธแทนไปแล้ว
เด็กน้อยเองจึงต้องคอยห้ามเพื่อนให้สงบลง

“เรื่องจริง แต่ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องพูดออกมาเลยนะ ไม้รู้
ล่ะ ต่อไปนี้ ข้าจะไม่พูดกับยัยวิเลยสักคำเดียว หนึ่งเองก็ไม่ต้อง
ไปพูดกับยัยวิด้วย สัญญากับข้าวนะ”

ใบข้าวชูนิ้วก้อยออกมาเป็นสัญญาณแบ่งบอกให้เพื่อนสนิท
สัญญาและปฏิบัติตาม

“โอเค สัญญา”

น้ำหนึ่งเกี่ยวก้อยสัญญากับใบข้าวพลงยิ้มให้กันอย่างมี
ความสุข ก่อนที่น้ำหนึ่งจะพูดประโยคหนึ่งออกมาแล้วทำให้
ใบข้าวทำหน้าเบ้ ท่าทางราวกับจะร้องไห้ออกมา

“โน่น ครูวิชิตมาแล้ว เตรียมตัวเรียนวิชาคณิตกันเถอะเรา”

๙

เช้าวันนี้บริเวณสนามโรงเรียนมีผืนผ้าสีฟ้าผืน
โยงรายค์ ประดับเป็นสายสวยงามบนเสาของเวที บริเวณเวที
หน้าเสาธง มีโต๊ะหมู่บูชาและพระฉายาสาทิสลักษณ์ของ
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ไกล ๆ กันมีแท่น
สำหรับกล่าวเปิดงานและโศฟาเข้าสู่ดวงเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ
ข้างล่างเวทีมีเก้าอี้วางเรียงรายเป็นแถวเพื่อให้คุณแม่ที่มาเข้าร่วม
พิธีในวันนี้ได้มานั่ง เหล่านักเรียนและคุณแม่ที่มาร่วมงานต่างก็
ทยอยเดินเข้ามายังบริเวณนี้เรื่อย ๆ

เมื่อมาถึงจุดหมายปลายทาง เด็กน้อยผมสั้นลงมาจากรถ
ด้วยความร่าเริงก่อนจะเดินอ้อมไปยังประตูฝั่งคนขับที่มีหญิงสูง
วัยคนหนึ่ง แต่งกายสวยงาม ใส่เสื้อลูกไม้แบบไทยและกางเกง
เข้าสู่ดัก้าลงมาจากรถ เด็กน้อยจับมือหญิงสูงวัยก่อนจะพากัน
เดินออกไปยังบริเวณรั้วหน้าโรงเรียน

“ทุกเช้า หนูกับไบจะข้าวจะมาซื้ออะไรกินกันแถวนี้ล่ะ ส่วนมากหนูจะกินข้าวเหนียวหมูบึ่งร้านนี้ คุณย่าลองกินดูนะคะ”

น้ำหนึ่งคะยั้นคะยอให้ผู้เป็นย่าที่วันนี้มาร่วมงานลองชิมอาหารยามเช้ามือโปรดของตน เด็กน้อยมีความสุขมากที่ผู้เป็นย่ายินยอมที่จะมาร่วมงานวันแม่ทันทีที่หลานสาวตัวน้อยคนนี้อ่อยปาก ทำให้น้ำหนึ่งมีความสุขมาก

“กินข้าวเหนียวหมูบึ่งหลังจากกินข้าวเช้าที่บ้านมาแล้วนี่เอง ไม่น่าละ ตัวถึงได้อ้วนกลมขนาดนี้”

หญิงสูงวัยเอ่ยพลาทหัวเราะชอบใจที่ได้ล้อหลานสาวตัวน้อยของเธอ

“คุณย่าก็อ หนูไม่อ้วนสักหน่อยนะคะ ดูลิคะ ออกจะผอมขนาดนี้”

หลานสาวตัวน้อยปฏิเสธอย่างขยับขันแข็ง ไม่มีทางเสียหอรอกที่จะยอมรับว่าตัวเองนั้นอ้วน แม้ว่าบางทีเธอมองหุ่นเพื่อนคนอื่นแล้วรู้สึกว่าจะตัวเองตัวใหญ่กว่าเขาก็ตาม

“จะ ไม่อ้วนก็ไม่อ้วน ไหนใครอ้วนกัน หลานสาวของย่า
ออกจะพอมขนาดนี้” ลูบหัวผู้เป็นหลานด้วยความมั่นใจยวบยาบ
เอ็นดู

เมื่อชื่อของกินตามที่ต้องการเสร็จสิ้นแล้ว ทั้งสองคนก็จับ
มือพากันเดินเข้าไปในโรงเรียน ระหว่างทางที่เดินเคียงข้างกันก็มี
เสียงเจื้อยแจ้วของเด็กน้อยคอยบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ หรือชี้ให้
ดูสิ่งต่าง ๆ พร้อมอธิบายให้ผู้เป็นย่าเข้าใจ ก่อนจะพากันเดินไป
นั่งบนโต๊ะไม้หนึ่งข้างสนามใต้โต๊ะที่มีลมพัดโชยให้ความเย็นตลอด
ไม่ขาดสาย

“ปกติหนูกับใบข้าวจะนั่งกันอยู่ตรงนั้นค่ะ”

หลังจากนั่งลงและกินอะไรไปสักพัก หลานสาวตัวน้อยก็
ชี้ไปยังริมสนามโรงเรียนซึ่งเป็นที่นั่งประจำในยามเช้าของทั้งสอง
คน

“ส่วนตอนเช้าแถว หนูจะเข้าตรงนี้ค่ะ เพราะหนูตัวสูงเลย
ได้ยืนอยู่หลัง ๆ ถ้าวันไหนแดดร้อน หนูรู้สึกเหมือนเป็นไข่ดาวที่
กำลังจะไหม้จนเกรียมเลยล่ะ”

น้ำหนึ่งเล่าให้ผู้เป็นย่าฟังพลางทำท่าทางประกอบให้เข้าใจ
ยิ่งขึ้น ทำให้หญิงสูงวัยหัวเราะออกมากับสิ่งที่หลานตัวเองเปรียบ
เทียบ

เสียงออกเข้าแถวตั้งขึ้น นักเรียนทุกคนรีบมาเข้าแถวตาม
ชั้นและห้องของตนอย่างเป็นปกติ ส่วนคนที่พาแม่มาร่วมงานก็
พาแม่ไปนั่งที่เก้าอี้ซึ่งตั้งเรียงกันอยู่ด้านล่างเวที หลังจากเก็บขยะ
ไปที่เรียบร้อยแล้ว น้ำหนึ่งก็จับมือผู้เป็นย่าและพาเดินไปนั่งยังเก้าอี้
ว่างที่แปะป้ายชั้นและห้องไว้ว่า ป.๔/๑ อันเป็นห้องของเด็กน้อย
และทรุดนั่งลงตรงพื้นข้างล่าง หลังจากเคารพธงชาติ พิธีกรเกี่ยวกับ
วันแม่แห่งชาติก็เริ่มต้นขึ้น ประธานจุดธูปเทียนและกล่าวเปิด
งาน จากนั้นก็มีการสวดมนต์ถวายพระพร และให้เด็กนักเรียนที่
พาคุณแม่มา มอบพวงมาลัยและติดเข็มกลัดดอกมะลิอันเป็น
สัญลักษณ์ของวันแม่แห่งชาติ

“คุณย่าขา ขอบคุณนะคะ”

น้ำหนึ่งน้ำตาคลอเมื่อได้กราบไหว้ผู้เป็นย่าซึ่งเปรียบ
เสมือนพ่อแม่ที่เลี้ยงดูตนมาอย่างดี เด็กน้อยยอมรับกับตัวเองว่า
เคยน้อยใจและอิจฉาเด็กคนอื่นที่มีพ่อแม่คอยเลี้ยงดู ต่างจากตน

ที่มีแค่ย่า แต่ย่าก็ทำให้เด็กน้อยเองไม่รู้สึกรู้ซาใครไปสักคน

“ย่าก็ขอบคุณน้ำหนึ่งเหมือนกัน ขอขอบคุณที่เป็นหลานที่ดี เป็นเด็กที่น่ารักกับย่าเสมอ ย่าดีใจที่ได้มีหนูเป็นหลานนะจ๊ะ”

หญิงสูงวัยมองหลานสาวด้วยความอ่อนโยนและตื่นตันใจ พลังความคิดถึงวันเก่า ๆ ตั้งแต่ได้หลานคนนี้มาเลี้ยงดูจนถึงปัจจุบัน

“หนูดีใจที่มีคุณย่าที่แสนใจดี คอยดูแลหนูมาตลอดนะคะ”

น้ำหนึ่งพูดและมอบพวงมาลัยมะลิที่ร้อยไว้อย่างสวยงาม ให้ผู้เป็นย่า

“จ๊ะ น้ำหนึ่ง เป็นเด็กดี น่ารักของย่าอย่างนี้ตลอดไปนะจ๊ะ”

หญิงสูงวัยรับไหว้และพวงมาลัยจากหลานสาวด้วยสายตาเปี่ยมไปด้วยความรัก และลูบหัวด้วยความเอ็นดู

“ค่ะ คุณย่า หนูจะเป็นเด็กดี จะไม่ทำให้คุณย่าเสียใจนะคะ” เด็กน้อยพูดพลางหยิบดอกการเวกที่ใส่ไว้ในกระเป่าเสื้อนักเรียนออกมาวางบนมือของผู้เป็นย่า “หนูแอบเก็บดอกการเวกไว้ตั้งแต่เมื่อวานเย็น มันอาจช้ำไปบ้าง แต่หนูก็อยากมอบให้

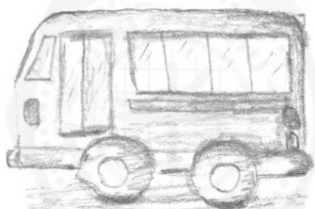

คุณย่า คุณย่าชอบดอกการเวกและเก็บมาไว้ในห้องนอนตลอด ทำให้ห้องนอนหอมมาก ๆ หนูเลยชอบดอกการเวกเหมือนกันกับคุณย่าค่ะ”

“ย่าดีใจที่หนูชอบนะจ๊ะ จันทนาการเวกต้นนี้ยากับปูของหนู ช่วยกันปลูกมาด้วยความรักและดูแลเป็นอย่างดี กลิ่นหอม ๆ ของมันทำให้ย่านึกถึงปูของหนูเสมอ ต่อกันไปนี่ย่าจะนึกถึงหนูด้วยจ๊ะ”

หญิงสูงวัยโน้มตัวลงไปโอบกอดหลานสาวด้วยความรัก ความปลื้มใจ

“ต่อกันไปถ้าได้กลิ่นดอกการเวก หนูก็จะนึกถึงคุณย่าเหมือนกันค่ะ”

๑๐

“อย่าพาหนูไปเรียนแล้วนะคะ”

น้ำหนึ่ง ที่ตอนนั้นโตเป็นเด็กสาววัยรุ่น ผมยาวประบ่าในชุดนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตรงอกปักอักษรย่อจากชื่อโรงเรียนดังประจำจังหวัดเดินทางมาจากร้านสองของบ้านก่อนจะวิ่งไปหาผู้เป็นย่าที่หนึ่งดูข่าวเข้าในโทรทัศน์ด้วยความตื่นเต้นปดีใจกับการเดินทางไปโรงเรียนใหม่ด้วยตนเองเป็นครั้งแรก

“เปิดเทอมวันแรก ตั้งใจเรียน เดินทางปลอดภัยนะลูก อย่าลืมหาข้าวเช้ากินด้วย แล้วตอนเย็นอยากกินอะไรไหม ย่าจะทำไว้ให้”

หญิงสูงวัยหันมามองหลานสาวด้วยความรักใคร่และอดคิดในใจไม่ได้ว่าเวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน แม้ว่าตอนนี้หลานสาวเธอจะโตเป็นเด็กวัยรุ่นแล้ว แต่ในสายตาของเธอ น้ำหนึ่งยังคงเป็นเด็กตัวน้อย ๆ ทำให้เธอยังคงเป็นห่วงหลานคนนี้อยู่ตลอด

“หนูอยากกินต้มข้าวไก่ค่ะ” น้ำหนึ่งตอบเสียงดังฟังชัด “และ หนูก็จะไม่ลืมกินข้าวเช้าแน่นอนค่ะ หนูไปก่อนนะคะ สวัสดี ค่ะ”

เด็กสาวพนมมือไหว้ลาผู้เป็นย่าก่อนจะเดินออกมา การเดินทางไปโรงเรียนแห่งใหม่ด้วยตนเอง น้ำหนึ่งจึงต้องออกจากบ้านแต่เช้า เนื่องจากโรงเรียนแห่งใหม่นี้อยู่ห่างไกลจากบ้านมากกว่าเดิมและต้องนั่งรถไปโรงเรียนถึงสองต่อ ทำให้เธอไม่ได้กินข้าวเช้าที่บ้าน แต่เธอกับโบ้ข้าวก็ตกลงกันแล้วว่าจะไปหา มื้อเช้ากินกันที่โรงเรียนแทน

“ไปโรงเรียนเองครั้งแรก ตื่นตื่นจัง”

“ตื่นตื่นเหมือนกันเลย เราชี๊ไปกันเถอะ หนึ่งกลัวรถติด”

โบ้ข้าวยินรอน้ำหนึ่งอยู่ที่หน้าบ้านของเธอและใส่ชุดนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเดียวกันเอ่ยทักทายเพื่อนสนิทด้วยความตื่นตื่น น้ำหนึ่งและโบ้ข้าวสอบเข้าเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เดียวกัน แต่คนละสายการเรียน น้ำหนึ่งเลือกสอบเข้าสายอังกฤษ-ฝรั่งเศส ส่วนโบ้ข้าวเลือก

สอบเข้าสายคณิต-อังกฤษ เพื่อนบางคนที่ยืนยันด้วยกับทั้ง สองคนที่โรงเรียนเดิมก็มาสอบเข้าเรียนสายการเรียนเดียวกับ ใบข้าว ทำให้เธอมีเพื่อนที่รู้จักกันอยู่บ้าง แต่น้ำหนึ่งนั้นจะต้อง ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ทั้งหมด สิ่งนี้ทำให้ใบข้าวแอบเป็นห่วง น้ำหนึ่งขึ้นมา

“เราไม่เคยแยกกันมาตั้งแต่นั้นอนุบาลเลยนะ พอต้องมา อยู่คนละห้องก็รู้สึกแปลก ๆ ยังไงไม่รู้ ยิ่งหนึ่งไปอยู่ห้องนั้น คนเดียว ต้องทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่หมดเลย หนึ่งไม่เป็นไร ใช่มั้ย?”

“ข้าวอย่าห่วงเลย น่าสนุกดีออกที่จะได้รู้จักคนใหม่ ๆ บ้าง แต่ว่านะ ยังไงข้าวก็เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของหนึ่ง ไม่ต้องกลัวหนึ่ง จะสนิทกับใครมากกว่านะ”

“ใครกลัวเรื่องนี้กันล่ะ เอาเถอะ ถ้ายังไง พักเที่ยงต้องมา เจอกัน ไปกินข้าวด้วยกันนะ”

จากนั้นน้ำหนึ่งและใบข้าวก็พูดคุยเรื่องต่าง ๆ กันตลอด การเดินทางจนมาถึงโรงเรียนแห่งใหม่ โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียน รัฐบาลประเภทโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษโดยมีชั้น เรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย

และพื้นที่ของโรงเรียนมีขนาดใหญ่กว้างขวาง มีตึกเรียนเล็กใหญ่
หลายตึก และมีสนามกีฬาทั้งสนามบาสเกตบอล สนามฟุตบอล
และสนามฟุตซอลซึ่งใช้เป็นสถานที่สำหรับเข้าแถวเคารพธงชาติ
ในตอนเช้าซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยนักเรียนม.ต้นและม.ปลาย
มากมายที่มานั่งจับจองและจับกลุ่มคุยเล่นกันรอสัญญาณเข้าแถว
น้ำหนึ่งและใบข้าวตัดสีใจนั่งกินข้าวเหนียวหมูบึ่งที่ซื้อมาจาก
บริเวณหน้าโรงเรียนที่สนามบาสเกตบอลจนเสียงออกเดินเข้าแถวดัง
ขึ้น ทั้งคู่ผู้ชายจะไปทิ้งลงถังและบอกลาก่อนจะแยกกันไปเข้าแถว
ตามห้องของตน

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนนี้มีทั้งหมดสิบห้อง
แบ่งเป็นสายการเรียนทั้งหมด ๕ สาย ได้แก่ คณิตศาสตร์-
วิทยาศาสตร์, คณิตศาสตร์-อังกฤษ, อังกฤษ-สังคม, อังกฤษ-
ฝรั่งเศส และ อังกฤษ-จีน ห้องของน้ำหนึ่งคือห้อง ม.๔/๙
น้ำหนึ่งจึงเข้าแถวอยู่เกือบท้าย ๆ ของระดับชั้นซึ่งห่างกับห้องของ
ใบข้าวสี่ห้อง น้ำหนึ่งเดินมายืนอยู่ท้ายแถวด้วยความประหม่า
เพราะไม่รู้จักใครในห้องเลยสักคน เมื่อมองไปที่เพื่อนคนอื่น ๆ
ในแถว ก็เห็นว่าบางคนจับกลุ่มพูดคุยกันอย่างสนิทสนมแล้ว
เธอเดาว่าคนที่จับกลุ่มคุยกันคงเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้นเก่าของโรงเรียนนี้และเป็นเพื่อนกันมาก่อน ยิ่งทำให้เธอ
รู้สึกประหม่าและเงินอวย ไม่กล้าหักคนอื่น แต่สักพักเด็กสาว
ตาโต ผมมัดรวบไว้ยาวเลยกลางหลัง ที่ยื่นเข้าแถวอยู่ตรงหน้าก็
หันมาพูดทักทายกับเธอด้วยความว่าเรียง

“สวัสดี เราชื่อดา เพิ่งเข้ามาเรียนที่นี่ เธอชื่ออะไรเธอ”

“สวัสดี เราชื่อน้ำหนึ่ง เราก็กเพิ่งมาเรียนที่นี่เหมือนกัน”

น้ำหนึ่งตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงสดใสและเป็นมิตร
แอบดีใจเล็ก ๆ ที่จะได้มีเพื่อนใหม่คนแรกในโรงเรียนนี้

“เพิ่งเข้ามาเรียนก็แปลว่าเธอก็คงไม่มีเพื่อนนั่งด้วยกัน
บนห้องใช่ไหม นิ่งกับเราไหม เรายังไม่มีคู่นั่งด้วยเลย”

“ได้สิ นั่งด้วยกันก็ได้”

“ดีใจจัง ตอนแรกเรากังวลแทบแย่ว่าจะไม่มีเพื่อน
เราดีใจมากที่ได้มาเจอน้ำหนึ่งนะ” เมื่อรู้ว่าน้ำหนึ่งจะนั่งด้วยกัน
ดาก็หันมายิ้มให้อย่างเป็นทางการเป็นมิตร

“เราก็คดีใจเหมือนกัน”

๑๑

ถึงจะบอกว่าให้เจอกันบ่อย ๆ แต่น้ำหนึ่งและไบซ่า นอกจากมาเรียนด้วยกันตอนเช้าก็เริ่มห่างกันไปเรื่อย ๆ เพราะตารางเรียนของทั้งสองไม่ตรงกัน ห้องของน้ำหนึ่งก็เลิกเรียนเร็วกว่าทำให้ตอนเที่ยงน้ำหนึ่งก็จะไปกินข้าวกับดาและเพื่อนคนอื่นในห้องที่มารู้จักกันที่หลังแทน ส่วนตอนเย็นน้ำหนึ่งก็มักจะกลับบ้านก่อน เพราะไบซ่าไปเรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์หลังเลิกเรียน ทำให้น้ำหนึ่งอยู่รอไม่ได้ แต่ถ้าวินไหนไบซ่าไม่มีเรียนพิเศษ ทั้งสองคนก็ยังคงกลับบ้านด้วยกันเหมือนเดิม

“Bonjour, Mademoiselle. (สวัสดีค่ะคุณครู)”

“Bonjour, Comment – allez vous? (สวัสดีจะเป็นอย่างไรกันบ้าง)”

“Je vais bien, merci. Et vous ? (สบายดีครับ/ค่ะ แล้วคุณครูล่ะครับ/ค่ะ)”

“Je vais bien, merci. Asseyez-vous (ครูก็สบายดี
เอาละ นั่งลงได้)”

ทันทีที่เห็นคุณครูประจำชั้นควบกับคุณครูประจำวิชาเดิน
เข้ามาในห้อง นักเรียนทั้งหมดก็ลุกขึ้นยืนและกล่าวบทสนทนาที่
มักได้ยินซ้ำ ๆ อยู่ทุกวัน เป็นการบ่งบอกว่าคาบวิชาภาษาฝรั่งเศส
กำลังจะเริ่มขึ้นอีกครั้งในวันนี้ นักเรียนในห้องต่างก็ตั้งใจเรียน
มีบ้างที่แอบคุยหรือเล่นกัน บ้างก็แอบกินขนมที่ซ่อนไว้ใต้โต๊ะ บ้าง
ก็แอบงีบหลับโดยทำเป็นว่ากำลังอ่านหนังสือเรียนอยู่ ส่วนน้ำหนึ่ง
นั้นเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียนแต่ก็มีบ้างที่แอบเหม่อมองวิวที่อยู่นอก
หน้าต่างยามที่ตนไม่เข้าใจเนื้อหาหรือว่าง่วงนอน เป็นอย่างนี้
ตลอดจนจบคาบ เมื่อจบชั่วโมงเรียน คุณครูเดินออกไปแล้ว นั่ง
เรียนทุกคนก็เริ่มมีท่าทีผ่อนคลายขึ้นและเริ่มพูดคุย ส่งเสียงดัง
และเล่นกันในช่วงเวลาพักสัปดาห์นี้ก่อนเริ่มคาบถัดไป

“นี่หนึ่ง พ่อซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่ให้เราแล้วนะ ครั้งนี้
ขอร้องตั้งนานกว่าจะยอมใจอ่อน”

ดาหันมาคุยพร้อมกับชูโทรศัพท์มือถือสโมาร์ทโฟน
รุ่นใหม่ล่าสุด ที่ตัวเครื่องสวยหรูและมีฟังก์ชันให้เลือกใช้มากมาย

สมกับราคาที่สูงตามไปด้วยเช่นกัน ให้นำหนึ่งที่นั่งอยู่ข้าง ๆ
ที่กำลังทำตาปริบเหมือนคนง่วงนอนหันมามอง

“รุ่นใหม่ล่าสุดเลยนี้ สวยมากเลยตา น่าใช้มาก ๆ เลย”

“ใช่ไหมล่ะ เราถึงขอพ่อตั้งนานกว่าจะได้เครื่องนี้มา ตอน
แรกพ่อก็กะไม่ยอมซื้อให้หรอก บอกว่าเพิ่งซื้อมือถือมาเอง แต่เรา
บอกว่าจะเรียนให้ได้เกรด 4 วิชาภาษาอังกฤษกับวิชาภาษาอังกฤษ
พ่อก็กะเริ่มใจอ่อนยอมฟังที่เราพูดล่ะ แม่ก็แอบบอกเราว่า
ยังงั้นพ่อก็กะให้อยู่แล้ว เพราะท่านตามใจเราเสมอแค่เราพูดอ่อน
นิตหน่อยก็พอ เราก็กะทำตาม แล้วแม่ก็ช่วยพูดอีกแรงด้วย
จนสุดท้ายพ่อกะยอมซื้อให้”

ดาพูดอย่างยิ้มแย้มมีความสุขก่อนจะส่งมือถือเครื่องใหม่
ของตนให้น้ำหนึ่งดู น้ำหนึ่งเมื่อได้รับโทรศัพท์สมาร์ตโฟนรุ่นใหม่
ล่าสุดมาถือและลองเล่นดูก็มีความสุขและตื่นเต้นมาก พลันเกิด
ความคิดอยากได้โทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่บ้างขึ้นมา เพราะ
โทรศัพท์มือถือที่ใช้อยู่ตอนนี้ได้รับต่อมาจากป้ารินทร์ เป็นโทรศัพท์
มือถือสมาร์ตโฟนรุ่นเก่าแต่ยังคงใช้งานได้ต่อไป แต่ก็ทำอะไรได้
ไม่หลากหลายเท่ารุ่นใหม่ ตลอดทั้งวันหลังจากนั้น น้ำหนึ่งก็คิด
คำพูดต่าง ๆ ไว้ในหัวและตัดสินใจว่ากลับบ้านไปจะลองคุยกับ

ยาเรื่องนี้ดู

“ยาคะ หนึ่งกลับมาแล้วคะ สวัสดิ์ค่ะ”

เวลาที่แสงอาทิตย์เริ่มเป็นสีส้มอ่อน ตรงฝาผนังมีนาฬิกา
ที่เข็มสั้นและเข็มยาวชี้บอกเวลาว่าห้าโมงเย็น น้ำหนึ่งในวันนี้
กลับบ้านคนเดียว ก็เดินเข้ามาหายาที่กำลังนั่งเตรียมวัตถุดิบ
ต่าง ๆ ที่จะนำมาทำอาหารมือเย็นอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ก่อนจะ
พนมมือสวัสดิ์

“กลับมาแล้วเหรอหนึ่ง วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง เหนื่อยไหม
แล้วหิวข้าวยัง ถ้าหิวแล้วรอแป็บนึงนะลูก ยาจะรีบทำให้กิน”

หญิงสูงวัยเงยหน้าจากงานที่ทำอยู่แล้วมองหน้าหลานสาว
ด้วยความรักใคร่ พลองถามคำถามต่าง ๆ ที่เธออยากรู้

“เหนื่อยไม่หิวค่ะ มีอะไรให้หนูช่วยไหมคะ”

“ไม่มีหรอกจะ ไปอาบน้ำ ทำการบ้านก่อนก็ได้แล้วค่อยลง
มากินข้าวเย็นกัน”

“ค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนูไปอาบน้ำก่อนนะคะ” น้ำหนึ่งรับคำและเดินขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน

ชั้นสองของบ้านหลังนี้มีห้องทั้งหมดสามห้องด้วยกัน ห้องแรกมีขนาดเล็กกว่าห้องอื่นและอยู่ติดบันได ห้องนี้ใช้เป็นห้องพระประดิษฐานพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ที่เจ้าของบ้านเคารพและสักการะ ต่อมาเป็นห้องที่มีขนาดใหญ่อยู่ติดกับห้องพระ ห้องนี้เป็นห้องนอนของย่า แต่เดิมน้ำหนึ่งนอนห้องนี้กับผู้เป็นย่า พอป้ารินทร์แต่งงานย้ายออกไปตั้งแต่น้ำหนึ่งขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น น้ำหนึ่งจึงได้ย้ายเข้าไปอยู่แทน ห้องเดิมของป้ารินทร์หรือตอนนี้เรียกได้ว่าห้องของน้ำหนึ่ง อยู่ฝั่งส่วนหน้าของตัวบ้าน ห้องนี้มีขนาดกว้างพอประมาณและมีระเบียงยื่นออกไปให้พอลคนยืนเพื่อมองบรรยากาศหรือผู้คนที่เดินผ่านหน้าบ้านไปมายามเช้าและได้มองชื่นชมดวงดาวในยามค่ำคืน

ทันทีที่น้ำหนึ่งเดินเข้ามาในห้องก็ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกไม้ที่ปักไว้อย่างสวยงามในแจกัน น้ำหนึ่งชอบกลิ่นหอมของดอกไม้มากโดยเฉพาะดอกการเวกสีเหลืองนวลสวยงามที่เป็นดอกไม้โปรดตั้งแต่ตอนอยู่ห้องเดียวกับย่า จนย้ายมานอน

คนเดียว ยาก็ยังคงเก็บดอกหอม ๆ นั้นมาวางไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียง
ให้เธอเสมอ น้ำหนึ่งหยิบดอกการเวกชิ้นมาดม อ้อยอิ่ง และ
นั่งเล่นบนเตียงอยู่สักพักก็ยอมไปอาบน้ำและทำการบ้านจนเสร็จ
จากนั้นก็ลงมาข้างล่าง ช่วยตั้งโต๊ะกินข้าวและกินข้าวกับผู้เป็นย่า
อย่างเอร็ดอร่อย จากนั้นน้ำหนึ่งก็รับหน้าที่ล้างจานและทำความสะอาด
โต๊ะจนสะอาดเรียบร้อย ก็เดินไปนั่งลงข้าง ๆ ย่าที่กำลัง
นั่งดูรายการทีวีอยู่ในห้องรับแขก

“วันนี้เรียนเป็นยังไงบ้าง เข้าใจมากขึ้นไหม”

หญิงสูงวัยถามหลานสาวพลางลูบหัวอย่างอ่อนโยน
สายตาดำบ่งบอกถึงความเป็นห่วง โดยเฉพาะเรื่องเรียน ซึ่ง
หลานสาวมักมาบ่นให้ฟังบ่อยๆ ถึงความยากในการท่องจำคำ
ศัพท์และกฎการเขียนต่าง ๆ ของภาษาฝรั่งเศส

“เข้าใจมากขึ้นค่ะ ตอนนั้นก็กำลังเรียนเรื่องผันคำกริยา
ต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามประธานของประโยค ซึ่งหนูก็ยังสับสนอยู่
บ้าง แต่จะพยายามอ่านและท่องจำให้มากกว่านี้ค่ะ”

“ดีแล้วจ๊ะ หมั่นอ่านทบทวน ตั้งใจเรียน หลานย่าคนนี้เก่ง
อยู่แล้ว ทำได้แน่นอน”

ผู้เป็นย่ายิ้มด้วยเอ็นดูและภาคภูมิใจ น้ำหนึ่งหลานสาวของ
เธอมักบ่นเสมอในเรื่องการเรียน แต่เธอเองก็เห็นว่าหลานสาว
คนนี้ทำออกมาได้ดีทุกครั้ง วิชาภาษาอังกฤษนี่ก็เช่นกัน เธอมั่นใจ
ว่าหลานสาวจะผ่านความยากลำบากในการเรียนนี้ได้อย่าง
แน่นอน

“ย่าคะ คือหนูอยากได้โทรศัพท์ใหม่ค่ะ”

น้ำหนึ่งที่นั่งดูโทรทัศน์เงียบ ๆ เมื่อรายการทีวีตัดเข้าช่วง
พักก็ตัดสินใจพูดคุยกับผู้เป็นย่าด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“อ้าว ตายจริง โทรศัพท์ที่ใช้ยู่พังแล้วหรอหนึ่ง เอาไป
ซ่อมไม่ได้หรอจ๊ะ”

ย่าเลิกเมื่อได้ยินว่าหลานสาวอ้อนขอโทรศัพท์ใหม่ก็ตกใจ
เล็กน้อย พลังอดคิดอย่างเสียดายไม่ได้

“เปล่าค่ะ” น้ำหนึ่งพูดตอบเบา ๆ “โทรศัพท์ไม่ได้พัง หนู
แค่อยากได้เครื่องใหม่เท่านั้นเองค่ะ”

“ทำไมละจ๊ะ ในเมื่อยังใช้ได้อยู่ ย่าว่าอย่าเพิ่งซื้อใหม่เลย
ใช้ของที่มีอยู่ให้คุ้มค่าก่อนเถอะลูก โทรศัพท์สมัยนี้ก็แพงเหลือ
เกิน ย่าว่าเก็บไว้ซื้อของจำเป็น โดยเฉพาะพวกอุปกรณ์การเรียน
ให้หนูยังดีเสียกว่านะหนึ่ง หนึ่งเข้าใจอย่าใช้ใหม่”

“แต่หนู....”

เด็กสาวนึกถึงคำพูดของดาที่บอกกับพ่อว่าจะตั้งใจเรียน
ขึ้นมาแต่สุดท้ายก็สละความคิดนั้นทิ้งไป น้ำหนึ่งรู้ตัวดีว่าเธอไม่
ควรรู้สึกอย่างนี้ แต่เธอก็คิดว่าต่อให้บอกไปเช่นนั้นยากก็คงไม่ยอม
ซื้อให้อยู่ดี อีกร้อยอย่างก็ไม่ยอมซื้อ ปากก็คงไม่ซื้อให้เธอเช่นกัน
ไม่เหมือนกับพ่อแม่ของเพื่อนเธอเลยสักนิดที่ใจดีและตามใจทุก
อย่าง เมื่อคิดอย่างนี้ น้ำหนึ่งก็เริ่มน้อยใจขึ้นมา

“คะย่า หนูเข้าใจค่ะ”

น้ำหนึ่งตอบรับผู้เป็นย่าแต่โดยดี แต่เธอก็ยังอดคิดเปรียบเทียบ
ตัวเองกับดาไม่ได้ ที่ดาหรือเพื่อนคนอื่นได้ทุกอย่างที่พวกเขา
ต้องการก็เพราะว่ามีพ่อแม่ แต่ตัวเธอนี้สิ ก็แค่เด็กกำพร้า
คนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีพ่อแม่เหมือนคนอื่นเขา

“ยาขอโทษนะจะที่ไม่ยอมซื้อให้หนึ่ง หนึ่งโกรธยาหรือเปล่า”

หญิงสูงวัยถามหลานสาวอีกครั้งด้วยแววตาเสียใจเล็กน้อย เธอเห็นน้ำหนึ่งนิ่งไปก็พลงคิดกลัวว่าหลานสาวจะโกรธจนขึ้นมา

“หนึ่งไม่โกรธยาหรอกค่ะ” หนูแค่น้อยใจเท่านั้น น้ำหนึ่งคิดแต่ก็ไม่ได้พูดออกไป

๑๒

“ครูจะแจกเอกสารของโรงเรียนให้กรอกเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว นักเรียนกรอกข้อมูลทุกอย่างให้ครบเลยนะจ๊ะ ทั้งชื่อ ที่อยู่ โรคประจำตัว ข้อมูลผู้ปกครอง อย่าลืมาวดแผนที่ การเดินทางไปบ้านในหน้าสุดท้ายด้วย แล้วอาทิตย์หน้าครูจะเริ่มไปเยี่ยมบ้านของแต่ละคนนะ ใครมีอะไรสงสัยตรงไหนยกมือถามครูได้เลย เอาละ หัวหน้ามารับเอกสารไปแจกเพื่อนที่จ๊ะ”

ระหว่างที่นักเรียนทุกคนกำลังนั่งรอเรียนวิชาแรก คุณครูประจำชั้นก็เดินเข้ามาพร้อมกับเอกสารชุดใหญ่ซึ่งเป็นเอกสารของโรงเรียนที่ให้นักเรียนกรอกประวัติส่วนตัวและแผนที่การเดินทางไปบ้าน ซึ่งคุณครูประจำชั้นจะต้องไปเยี่ยมบ้านนักเรียนในความควบคุมของตนทุกคนเพื่อดูสภาพแวดล้อมและการดำเนินชีวิต รวมถึงพูดคุยกับพ่อแม่ผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องของนักเรียน

“นิชชานันท์ สงสัยตรงไหนจ๊ะ”

เมื่อคุณครูเดินเข้ามาหา น้ำหนึ่งที่ยกมือค้างไว้ก็เอามือลง แล้วถามคุณครูด้วยความไม่แน่ใจ

“คือ... ตรงข้อมูลบิดา-มารดา ถ้าหนูไม่มี หนูไม่ต้องกรอก
ได้ใหม่ หรือว่าต้องเขียนยังไงคะ”

ตั้งแต่เด็ก เธอต้องกรอกเอกสารประวัติส่วนตัวหลายครั้ง
แต่ละครั้งก็มักมีปัญหาเกี่ยวกับข้อมูลของพ่อแม่เสมอ น้ำหนึ่งจำ
ได้ดีว่าที่โรงเรียนเก่า บางครั้งที่เขียนเธอไม่ต้องกรอกข้อมูล
ตรงนี้ มีแค่ข้อมูลผู้ปกครองก็พอ แต่บางครั้งก็ต้องกรอกข้อมูล
แม้ว่าจะกรอกได้แค่ชื่อกับนามสกุลก็ตาม เธอจึงไม่แน่ใจว่าที่
โรงเรียนใหม่นี้จะให้เธอกรอกข้อมูลตรงนี้อย่างไร

“แล้วหนูรู้ข้อมูลอะไรของพวกท่านบ้างไหมจ๊ะ”

“หนูรู้แค่ชื่อกับนามสกุลค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็กรอกแค่ชื่อกับนามสกุล แล้วกรอกตรงช่อง
หมายเหตุตรงบรรทัดสุดท้ายว่าไม่ได้อยู่กับบิดามารดาก็ได้จ๊ะ”

“ขอบคุณค่ะคุณครู”

“หนึ่ง เราไม่รู้เลยว่าเธอไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วเธออยู่กับ
ใครล่ะ”

หลังจากส่งเอกสารที่กรอกข้อมูลครบเรียบร้อยแล้ว ดาก็ถาม

น้ำหนึ่งเบา ๆ สีหน้าก็แสดงความสงสัยออกมาอย่างเห็นได้ชัด

“ตอนนี้เราอยู่กับย่าสองคน แต่ป้าเราก็จะมาหาบ่อย ๆ ในช่วงวันหยุดนะ”

น้ำหนึ่งตอบกลับไป พลังคิดเงิบ ๆ ว่าเธอลืมไปเลยว่า ตั้งแต่ย้ายมาเรียนโรงเรียนนี้ เธอยังไม่ได้บอกใครว่าเธอไม่มีพ่อแม่ ไม่แปลกที่เพื่อนเธอจะทำหน้าตาเช่นนั้น

“อ้อ เข้าใจแล้ว” เด็กสาวพยักหน้า “เกือบลืมไปเลย ที่เราพูดเมื่อเช้าตอนเช้าแถว ดกลงเย็นนี้หนึ่งจะไปเที่ยวห้างด้วยกันไหม”

“เราไปไม่ได้หรอก ต้องรีบกลับบ้าน เต็มวันเป็นห่วง”

“อยู่ใกล้แค่นี้เองนะ ห้างเปิดใหม่ตรงนั้นไง เขาบอกกันว่า มีร้านเยอะแยะเลย ไปเดินเล่น หาอะไรกินด้วยกันเถอะนะ”

เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างหน้าหันกลับมาพูดชวนน้ำหนึ่งอย่าง ตื่นเต้น พลังสะกิดให้เพื่อนที่นั่งอยู่ข้างกันหันมาคุยด้วย

“ไปด้วยกันเถอะหนึ่ง เลิกเรียนที่ไรเธอก็รีบกลับทุกที เราไม่เคยไปเที่ยวด้วยกันหลังเลิกเรียนเลยนะ”

น้ำหนึ่งเองเมื่อได้ยินเพื่อน ๆ ของตนเองก็เริ่มใจอ่อนและอยากไปเที่ยวขึ้นมา เพราะปกติหลังเลิกเรียนถ้าเธอไม่ได้ยุ่งอกลับพร้อมใบข้าว เธอก็จะตรงกลับบ้านเสมอ

“ถ้าอย่างนั้น เตียวตอนพักเที่ยง เราขอโทรบอกย่าก่อนนะ”

“นี่หนึ่ง อียบอกย่าว่าไปเที่ยวนะ บอกว่าทำงานกลุ่มไม่กี่เรียนเสริมก็ได้ ถ้าบอกว่าไปเที่ยวคงไม่ยอมให้ไปแน่ ๆ ถ้าบอกว่าทำงาน กลับเย็นแค่นั้นเขาก็ไม่บ่นหรอก”

“จริงด้วย หนึ่งบอกว่าทำงานวิชาสังคมสิ ตอนนี้มีงานกลุ่มพอดีด้วย บอกว่าต้องส่งพรุ่งนี้ก็ต้องช่วยกันทำ ขอกลับบ้านเย็นนิดนึง”

ดาพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของเพื่อนก่อนจะพูดเสริมเพื่อให้หนึ่งพูดตาม

“ถ้าเราบอกตรง ๆ ว่าไปเที่ยว ย่าคงไม่ว่าอะไรหรอก เราก็โตแล้วนะ”

“หนึ่ง เชื่อเราเถอะ ต่อให้เราโตแค่ไหนก็ออกไปเที่ยวไม่ได้ง่าย ๆ อยู่แล้ว บอกย่าอย่างที่เรานำเสนอเถอะนะ”

น้ำหนึ่งปฏิเสธออกไปเพราะไม่เห็นด้วย อีกอย่างเธอไม่เคยโกหกยามาก่อนและเธอมั่นใจว่ายาคงเข้าใจว่าเธออยากไปเกี่ยวกับเพื่อนดูบ้าง แต่เมื่อเพื่อน ๆ ของเธอต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าให้โกหก น้ำหนึ่งก็เริ่มลังเล และสุดท้ายก็ตัดสินใจทำเหมือนอย่างที่เพื่อนบอก

“ยาคะ หนึ่งเองนะคะ หนึ่งโทรมาบอกว่าวันนี้หนึ่งกลับบ้านเย็นค่ะ มีงานกลุ่มวิชาสังคมต้องช่วยกันทำกับเพื่อน ๆ เบล่าค่ะ ไม่ได้กลับกับไบซั่วค่ะ ค่ะ ถ้ากลับบ้านจะโทรหาอีกทีนะคะ สวัสดีค่ะ”

หลังจากวางสายไป น้ำหนึ่งก็คิดอย่างรู้สึกผิดเพราะเธอไม่เคยโกหกยามาก่อน แต่เมื่อผ่านไปสักพัก เด็กสาวก็รู้สึกโล่งใจอย่างประหลาด และตื่นเต้นเล็กน้อย พลังคิดว่าถึงโกหกก็คงไม่เป็นไร เพราะเธอก็คงไม่ได้หนีไปเที่ยวอย่างนี้อีกแล้ว

๑๓

หลังจากได้ไปเที่ยวอย่างสนุกสนานกับเพื่อน ๆ เป็นครั้งแรก น้ำหนึ่งก็เริ่มกลับบ้านช้าขึ้นเรื่อย ๆ จากเดิมที่กลับถึงบ้านห้าโมงเย็น กลายเป็นถึงบ้านหกโมงเย็นหรือหนึ่งทุ่ม บางวันเลยไปจนถึงสองทุ่ม น้ำหนึ่งกลับบ้านช้าก็เพราะมีงานกลุ่มที่ต้องรับผิดชอบจริง ๆ แต่หลาย ๆ ครั้งเธอมักจะไปเดินเล่นที่ห้างหรือคุยเล่นอยู่กับเพื่อนที่โรงเรียนมากกว่า แต่ละครึ่งที่กลับบ้านช้าเพราะไปเที่ยวเล่นนั้น น้ำหนึ่งก็จะมีข้ออ้างให้ยาวอยู่เสมอ ซึ่งข้ออ้างมักเป็นเรื่องการเรียน การทำงานกลุ่ม และการเดินทาง ทำให้ผู้เป็นย่าไม่ได้ต่อว่าอะไร

“หนึ่ง สองทุ่มครึ่งแล้วนะ ทำไมวันนี้กลับดึกกว่าทุกวันเลยลูก ย่าเป็นห่วงรู้ไหม”

หญิงสูงวัยเอ่ยทักหลานสาวทันทีที่เดินเข้ามาในบ้านด้วยความเป็นห่วง สีหน้าบ่งบอกถึงความเครียดและกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“รู้ค่ะ แต่วันนี้รถติด ไหนจะรถตู้ที่เล่นผ่านหมู่บ้านเรา
นานๆจะมาสักคัน พอมาที่ที่ว่างก็ไม่พอดังรถคันต่อไปเรื่อย ๆ
หนึ่งก็เลยกลับบ้านช้าค่ะ”

“แล้วตอนนั้นที่ยาโทรไปทำไมไม่รับสาย กว่าจะรับยาต้อง
โทรไปอีกหลายรอบ รู้ไหมตอนนั้นยาเกือบโทรไปหาคุณครูของ
หนูแล้วนะ”

“เวลาอยู่ที่โรงเรียน หนึ่งเปิดระบบสั้นแล้วใส่ไว้ในกระเป๋า
นักเรียน ตอนทำงานก็เลยไม่รู้ว่าย่าโทรมา ขอโทษนะค่ะ”

ความจริง วันนั้นที่นำหนึ่งกลับบ้านช้าก็เพราะไปเดินเล่นที่
ห้างกับเพื่อน ๆ เด็กสาวนำโทรศัพท์มือถือที่เปิดระบบสั้นใส่ไว้ใน
กระเป๋านักเรียน ทำให้ตอนแรกไม่รู้สึกรู้ว่าผู้เป็นยาโทรมา
จนดาพุดว่าได้ยินเสียงโทรศัพท์ของใครสั้น หนึ่งจึงรับสายได้
ทันท่วงที ระหว่างพุดคุย เด็กสาวมีอาการตื่นเต้นและหวาดกลัว
กลัวว่ายาจะรู้ว่าเธอหนีเที่ยวไม่ได้ทำงานส่วนรวมของคณะสื่ออย่าง
ที่เธอพุดไว้

“คราวหลังหนึ่งเอาโทรศัพท์ที่ไว้ใกล้ตัวหน่อยได้ไหมจ๊ะ พอ
โทรไปแล้วหนึ่งไม่รับ ยาใจหาย พาลคิดไปไกล กลัวจะเกิดอะไร
ขึ้นกับหนู”

หญิงสูงวัยยิ้มออกมาด้วยความโล่งใจ สิ่งที่กำลังมาตลอด
ช่วงที่ติดต่อกันไม่ได้ก็พลันหายไปหมดสิ้น

“คะ หนึ่งจะไม่ทำให้ย่าเป็นห่วงอีกคะ”

น้ำหนึ่งรับปากพลางคิดอย่างรู้สึกผิด ต่อไปนี้เธอจะไป
เที่ยวกับเพื่อนให้น้อยลงและไม่กลับคำผิดอีกแล้ว

“ดีจ๊ะ ถ้าอย่างนั้นหนึ่งไปอาบน้ำอาบท่า เสร็จแล้วค่อยลง
มากินข้าวด้วยกัน”

ถึงจะรับปากไปแล้วว่าจะไม่ทำให้เป็นห่วงอีก แต่น้ำหนึ่ง
ก็ยังคงทำเหมือนเดิม เด็กสาวยังคงกลับบ้านช้าและแอบไปเที่ยว
กับเพื่อนอยู่บ่อย ๆ จนค่าวันหนึ่ง น้ำหนึ่งกลับบ้านมาก็พบผู้เป็น
ย่านั่งอยู่บนโซฟาและมีสีหน้าเคร่งเครียด แวบตาบ่งบอกถึง
ความเสียใจและผิดหวัง ได้เรียกเธอให้เดินเข้าไปหาก่อนจะพูด
ออกมาด้วยน้ำเสียงแข็งต้ำหนิ

“หนึ่ง วันนี้ตอนที่ย่าโทรไปหาแล้วหนูไม่รับโทรศัพท์
ย่าเลยโทรไปหาใบข้าวให้ช่วยไปดูหนูที่ห้องเรียนให้หน่อย แต่ใบ
ข้าวบอกว่าไม่เจอหนู นักเรียนในห้องก็บอกว่าหนึ่งออกจากห้อง

ไปกับเพื่อน ๆ ตั้งแต่โรงเรียนเล็ก แล้วหนูไปอยู่ที่ไหนมา ไหน
หนึ่งบอกย่าว่าวันนี้มีเรียนชุดเซยง”

หญิงสูงวัยถามหลานสาวด้วยความสงสัยปนเสียใจ เธอ
ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาพบกับเหตุการณ์แบบนี้ ตอนเย็นเธอเห็น
ว่าน่าจะเป็นเวลาเลิกเรียนของหลานสาวแล้วจึงคิดโทรไปถามว่า
กลับบ้านหรือยังตามปกติด้วยความเป็นห่วง แต่หลานสาวก็ไม่
รับโทรศัพท์ เธอจึงตัดสินใจโทรไปหาโบซ่าวแทนและเมื่อได้ยิน
คำพูดของเพื่อนสนิทหลานสาวตนว่าผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจไม่ได้
อยู่ที่นั่นแล้วเธอก็แทบเป็นลม คิดกังวลต่าง ๆ นานา ดีที่โทรไป
คุยกับบารินท์ลดา ลูกสาวของตนจึงทำให้ตนใจเย็นลงมาได้และ
ตัดสินใจคอยหลานสาวกลับบ้านอย่างใจจดใจจ่อแทน

น้ำหนึ่งเองเมื่อได้ยินผู้เป็นย่าถามอย่างนั้นก็ตกใจมาก แต่
ก็ตัดสินใจพูดความจริงออกมาด้วยความรู้สึกผิด

“.....หนูไปเที่ยวห่างกับเพื่อนมาค่ะ”

เด็กสาวไม่คิดว่าย่าจะโทรไปหาเพื่อนสนิทตนที่ตอนนี้แทบ
จะไม่ได้คุยกันเลย นอกจากตอนไปโรงเรียนยามเช้าด้วยกัน
น้ำหนึ่งเองก็ไม่เคยบอกโบซ่าวไว้ว่าหลังเลิกเรียนเวลาที่ไม่ได้กลับ
ด้วยกันว่าเธอไปไหน ทำให้โบซ่าวไม่รู้เรื่องนี้และตัดสินใจบอกลัง

ที่รู้ให้ยาของตนฟังทุกอย่าง

“เที่ยวห่าง! หนึ่ง ทำไมหนูไม่บอกย่าว่าหนูไปเที่ยว ถ้าย่าไม่โทรหาใบข้าวคงไม่รู้เลยเลยใช่ไหม แล้วทำไมไม่ขอย่าล่ะ โททหาย่าว่ามีเรียนทำไม”

ทันทีที่ได้ยินเหตุผลที่กลับบ้านช้าของหลานสาวที่แสนน่ารักในสายตาของเธอ หญิงสูงวัยก็รู้สึกเหมือนมีบางสิ่งหนัก ๆ มากดให้เธอรู้เหมือนจะหายใจไม่ออก ความรู้สึกโกรธ ผิดหวัง เสียใจ ก่อตัวขึ้นมา

“ถ้าหนูขออย่าตรง ๆ ว่าไปเที่ยว ย่าจะให้หนูไปไหมคะ”

“....”

“ย่าคงไม่ให้หนูไป ย่าจะบอกว่าย่าเป็นห่วงหนู กลับบ้านมืดค่ำมันอันตราย แต่หนูก็อยากไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ บ้าง” น้ำหนึ่งเองที่ตอนนี้เริ่มโมโห เธอรู้สึกเหมือนอยากจะทำทุกอย่างออกมา ทุกอย่างที่เธอคิดและเก็บเอาไว้ตลอด

“ตั้งแต่เด็กเพื่อนเกือบทุกคนที่หนูรู้จัก พ่อกับแม่ของพวกเขาใจดีมาก ไม่เคยบ่นอะไรใส่เพื่อนหนูเลยอย่างเรื่องกลับบ้านมืดก็เหมือนกัน แหมไม่ว่าเพื่อนหนูอยากได้อะไรก็ทำให้ตลอด

มันทำให้หนูอิจฉาเพื่อนมากเลยนะคะ หนูอยากมีพ่อกับแม่ เหมือนกับคนอื่นเขาบ้าง หนูอยากไปอยู่กับพวกเขา จะได้มีคน เข้าใจหนูสักที ไม่ใช่ต้องอยู่กับย่า มีแค่ย่าอย่างทุกวันนี้”

เมื่อน้ำหนึ่งพูดจบก็เกิดความเงียบขึ้นมา เวลาผ่านไป ลักพักเด็กสาวก็เริ่มฉุกคิดขึ้นมาได้กับสิ่งที่ตนพูดไปและเริ่มรู้สึก ผิดที่พูดกับผู้เป็นย่า เมื่อมองไปที่หญิงสูงวัยตรงหน้าแล้วก็เห็น เพียงว่ายีนหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไรตอบกลับมา มีแค่สีหน้าและแววตา ที่แสดงออกมาของย่าที่เธอก็ไม่เคยเห็นมาก่อน สีหน้าเศร้า ๆ แววตาบอกถึงความผิดหวัง เสียใจ และมีน้ำตาคลอ น้ำหนึ่งรู้สึก เหมือนมือจะไ้บีบรัดตนจนหายใจไม่ออก แต่ถึงจะรู้สึกผิดแต่ก็ไม่รู้จะพูดและทำอะไรต่อไปดี เด็กสาวจึงตัดสินใจเดินขึ้นห้องนอนของตนไป

“หนูขอไปอาบน้ำทำการบ้านก่อนนะคะ”

ทันทีที่เดินเข้าไปในห้องและได้กลิ่นหอมของดอกไม้ โดยเฉพาะกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกการเวก ดอกไม้โปรดของเธอ และย่า น้ำหนึ่งก็ทรุดตัวนั่งลงบนเตียงแล้วร้องไห้ออกมาด้วยความรู้สึกผิด เธอคิดอยากมีพ่อแม่เหมือนเด็กคนอื่นก็จริง

แต่เธอก็รักยาซึ่งเป็นคนที่รักและดูแลเธอมาตลอด ไม่เคยอยากหนีหรือทิ้งยาไปไหน เป็นเพราะความโกรธและอารมณ์ชั่ววูบที่ทำให้เธอพูดไปอย่างนั้น ยิ่งตอนที่เห็นสีหน้าและแววตาของยาที่มองมา มันทำให้น้ำหนึ่งยิ่งรู้สึกผิด แต่เธอเองไม่เคยทะเลาะกับยา เธอไม่รู้จักจริงๆ ว่าควรทำยังไงต่อไป เด็กสาวคิดและร้องไห้ต่อไปอย่างเจ็บปวด

๑๔

“ยัยหนึ่ง ป้ารู้เรื่องหมดแล้ว ทำไมถึงพูดกับย่าอย่างนั้นนะ”

ทันทีที่ตื่นนอน น้ำหนึ่งก็รับโทรศัพท์จากป้าซึ่งโทรมาหาด้วยความโกรธเมื่อรู้เรื่องการทะเลาะกันของน้ำหนึ่งและย่าที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

“.....หนึ่งขอโทษค่ะ”

“แล้วหนึ่งขอโทษย่าเขาหรือยัง ถ้ายังก็รีบไปขอโทษ ส่วนวันอาทิตย์นี้เราคงต้องคุยกันสักหน่อย ป้าไม่คิดเลยว่าหนึ่งจะทำตัวแบบนี้ ป้าเสียใจมากเลยรู้ไหม”

จากที่กำลังโกรธ เมื่อได้ยินเสียงสั้น ๆ ของหลานสาว ผู้เป็นป้าก็อดใจอ่อนลงไม่ได้ เธอรู้ว่าน้ำหนึ่งไม่ได้เป็นเด็กที่เกเรหรือก้าวร้าว เมื่อรู้ตัวและคิดได้ว่าทำอะไรลงไป หลานสาวคนนั้นของเธอก็คงจะรู้สึกผิดไม่น้อย

“ค่ะ หนึ่งขอโทษจริง ๆ ค่ะ”

น้ำหนึ่งตอบป้าเบา ๆ เธอรู้สึกผิดมากขึ้นทันทีที่ได้ยินคำว่าเสียใจจากผู้เป็นป้า ซึ่งมีสาเหตุมาจากการกระทำของเธอเอง

“เอาเถอะ รีบไปขอโทษย่านะ ป้าหวังว่าจะไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีก รู้ไหมว่าคนที่รักและเป็นห่วงหนูที่สุดก็คือย่านะ ลูก ต่อไปนี้จะทำอะไรป้าขอให้คิดถึงย่าสักนิดนะจ๊ะ แล้วถ้าหนูมีอะไรที่อยากจะทำหรือระบาย ถ้าหนูไม่กล้าคุยกับย่าอย่างน้อยคุยกับป้าก็ได้นะลูก ป้ารักหนึ่งนะ”

หลังจากวางสายโทรศัพท์จากป้าแล้ว น้ำหนึ่งก็ลุกขึ้นจัดเตียงจนสะอาดเรียบร้อย จากนั้นก็ไปอาบน้ำและแต่งตัวเพื่อเตรียมไปโรงเรียน ระหว่างที่ทำทุกอย่างนั้น น้ำหนึ่งขบคิดกับตัวเองว่าจะทำอะไรเมื่อลงไปเจอย่า เธอกับย่าไม่เคยทะเลาะกันเลยสักครั้ง การทะเลาะกันครั้งนี้เป็นครั้งแรกมันทำให้เธอรู้สึกผิดและไม่รู้ต้องทำตัวอย่างไร และเธอก็รู้ว่าสาเหตุที่ทะเลาะนั้นเป็นเพราะตัวเธอก็ยังทำตัวไม่ถูกมากขึ้นไปอีก เมื่อทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย น้ำหนึ่งก็ เดินลงบันไดมาช้า ๆ พลังสอດส่องมองหว่าย่าทำอะไรอยู่ตรงไหน เมื่อเห็นแล้วก็เดินเข้าไปหาอย่างเงียบ ๆ

“หนู...คือหนู...หนูไปเรียนก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ”

หลังจากที่ลังเลว่าจะพูดอะไรดีเพราะยังไม่กล้าเผชิญหน้ากับผู้เป็นย่า น้ำหนึ่งก็ตัดสินใจพนมมือไหว้และรีบขอตัวไปเรียนก่อนจะเดินออกจากบ้านไปหาใบข้าวที่ยืนรออยู่หน้าบ้านของเธออย่างรวดเร็ว

“หนึ่ง ตกกลางเมื่อวานไปไหนมา เราไปหาที่ห้องก็ไม่เจอเพื่อนในห้องก็บอกว่ากลับไปแล้ว แล้วไม่ได้บอกย่าไว้หรือ รู้ไหมว่าตอนที่ย่าหนึ่งโทรมาหาเรา น้ำเสียงดูเป็นห่วงหนึ่งมากเลยนะ”

เมื่อขึ้นรถตู้เรียบร้อย ใบข้าวก็หันไปถามเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ด้วยความสงสัย ตั้งแต่เธอไปเรียนพิเศษก็ทำให้ไม่ได้กลับบ้านพร้อมกับน้ำหนึ่ง เมื่อย่าของน้ำหนึ่งโทรมาถาม เธอจึงตอบคำถามไม่ถูกเพราะไม่รู้เลยว่าเพื่อนหายไปไหน

“เมื่อวานเราไปเดินเที่ยวห้างกับเพื่อนมานะ”

ถึงจะตกใจที่น้ำหนึ่งไปเที่ยวห้าง แต่ใบข้าวก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะเธอก็เข้าใจเพื่อนวัยเดียวกันว่าการที่ได้เที่ยวกับเพื่อนมันสนุกมากแค่ไหน ถึงแม้จะเป็นแค่การเดินเล่น พูดคุยกันธรรมดา ๆ เท่านั้นก็ตาม

“เที่ยวห่าง แล้วทำไมไม่บอกย่าล่ะ ทำไมต้องแอบไปเที่ยว”

“ถ้าบอก ย่าคงไม่ให้เราไปแน่ ๆ เขาคงเป็นห่วง ไม่อยากให้เรากลับบ้านดึก”

“ก็เซนะสิ หนึ่งก็รู้ว่าท่านเป็นห่วง แต่ทำไมยังทำแบบนี้
อีก เราไม่เข้าใจ หนึ่งไม่เคยเป็นแบบนี้”

ไบชัวร์มองหน้าเพื่อนด้วยความสงสัย ตั้งแต่เด็กที่รู้จักกัน
มา น้ำหนึ่งเป็นคนที่รักและเชื่อฟังอย่างมาก ไม่เคยดื้อหรือทำตัว
ไม่ดีเลยสักครั้ง ส่วนย่าของน้ำหนึ่งก็รักและดูแล อบรมสั่งสอน
เพื่อนของเธอเป็นอย่างดี ในสายตาของไบชัวร์ ย่ากับน้ำหนึ่งเป็น
ครอบครัวที่แสนน่ารักจนไม่คิดว่าจะมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น
มาได้จริง ๆ

“เมื่อวานเราเผลอตะโกนใส่เขาไปว่าไม่อยากอยู่กับย่าแล้ว
เราเป็นหลานที่ไม่ดีเลยใช่ไหม”

ทันทีที่พูดจบ น้ำหนึ่งก็ร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจหลัง
นึกถึงคำพูดของตนที่พูดกับย่าด้วยความเจ็บปวดและสำนึกผิด
พลางคิดว่าถ้าเธอไม่หนีไปเที่ยว และมีสติและไม่ยอมให้ความ
โกรธเข้ามาครอบงำ เธอก็คงไม่ต้องทะเลาะกับย่าแบบนี้

“หนึ่ง หนึ่งรู้ตัวว่าทำผิดก็ควรรีบไปขอโทษท่านนะ แล้ว
ไม่ทำแบบนั้นอีก เชื้อเรานะ ยาหนึ่งไม่โกรธหนึ่งหรอก ท่านรัก
หนึ่งมากนะ”

โบข้าวกอดปलอบเพื่อนให้หายเศร้าพลางพุดปလอบให้
เพื่อนม่ใจ

“ขอบคุณนะข้าวที่ม่ใจหนึ่ง”

น้ำหนึ่งหยุดร้องไห้และยิ้มออกมา เด็กสาวดีใจที่อย่างน้อย
เพื่อนสนิท เพื่อนที่เธอรักที่สุดม่ใจเธอและคอยอยู่ข้าง ๆ
ยามที่เธอทุกข์ใจ

“เย็นนี้กลับบ้านด้วยกันนะ ข้าวเลิกห้าโมงเย็น หนึ่งรอได้
ไหม” โบข้าวถามด้วยรอยยิ้มดีใจที่เห็นเพื่อนกลับมาม่ความสุข
อีกครั้ง

“ได้สิ ถ้าอย่างนั้นตอนเย็นหลังเลิกเรียน หนึ่งนั่งรอที่ห้อง
แล้วกันนะ”

๑๕

หลังจากครุ่นคิดมาทั้งวันตอนที่อยู่โรงเรียน พื้นที่ที่กลับมาถึงบ้าน น้ำหนึ่งก็ถือดอกการเวกและพวงมาลัยคล้องมือ ดอกมะลิที่แหวะชื่อพร้อมกันกับใบข้าว เดินเข้าไปหาผู้เป็นยาที่กำลังนั่งเตรียมของสำหรับทำอาหารมื้อเย็นอยู่ในห้องครัวด้วยความสำนึกผิด ก่อนจะนั่งลง ร้องไห้แล้วก็มาราบตัวยาเพื่อขอโทษกับสิ่งที่ตนทำลงไป

“ยาคะ หนึ่งขอโทษค่ะ หนึ่งผิดไปแล้ว ยกโทษให้หนึ่งได้ไหมคะ”

“หนึ่ง ไม่เป็นไรเลยลูก ยาไม่ได้โกรธหนูเลยจ๊ะ”

ผู้เป็นยาลูบหัวปลอบหลานสาวด้วยความเอ็นดูปนสุขใจ เธอยอมรับว่าเมื่อได้ยินน้ำหนึ่งพูดว่าอยากมีพ่อแม่ก็ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แต่เธอก็เข้าใจดีเรื่องที่ว่าน้ำหนึ่งอยากมีพ่อแม่ เพราะเพื่อนคนอื่นต่างก็มีพ่อแม่และนำเรื่องของพวกเขามาเล่าให้หลานของเธอฟังเสมอ

“ยารู้ว่าหนึ่งอยากมีพ่อแม่เหมือนเพื่อนคนอื่น ยาเข้าใจ แต่หนึ่งยังมียานะจ๊ะ หนึ่งมียา มีป้าที่รักหนูไม่น้อยกว่าพ่อแม่ คนไหนๆ ยาอยากให้เห็นหน้าใจและไม่ต้องเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับเพื่อน ๆ นะจ๊ะ”

“คะ ต่อไปนี้หนูจะไม่น้อยใจเรื่องพ่อแม่อีก แค่หนึ่งมียากับป้าก็พอแล้วคะ”

ถึงจะร้องไห้อยู่ น้ำหนึ่งก็ตอบรับผู้เป็นย่าด้วยรอยยิ้ม

“อีกอย่าง ยาก็ขอโทษหนึ่งเหมือนกันนะ ยาคงเข้ม้งวดกับหนูเกินไปจริง ๆ”

หญิงสูงวัยรู้ว่าที่หลานสาวพูดว่าไม่อยากอยู่ด้วยกัน คงเป็นเพราะเธอเข้ม้งวดมากจริง ๆ เช่น การกลับบ้านให้ตรงเวลา โทรไปหาต้องรับโทรศัพท์ สิ่งเหล่านี้ถ้าเธอโดนบังคับให้ทำบ้างเธอก็คงอึดอัดใจไม่น้อย แต่ทั้งหมดที่เธอทำก็เพราะรักและเป็นห่วงน้ำหนึ่งมาก เพราะน้ำหนึ่งเป็นเหมือนดวงใจของเธอ

“ไม่คะ หนึ่งสัญญาจะคะจะไม่ทำแบบนี้ไปอีกแล้ว ต่อไปนี้หลังเลิกเรียนหนึ่งจะรีบกลับบ้านเลยคะ”

หลังจากร้องไห้ไปสักพัก น้ำหนึ่งก็หยุดแล้วเงยหน้ามอง ผู้เป็นย่า พร้อมทั้งเอ่ยปากสัญญาว่าจะไม่แอบไปเที่ยวจนกลับบ้านมีดคำและทำให้ย่าของเธอต้องเป็นห่วงอีก

“ถ้าหนึ่งอยากไปเที่ยวย่าก็ไม่ได้ห้ามหรอกจ๊ะ ย่าเข้าใจว่าหนูก็อยากมีเวลาเที่ยวเล่นพูดคุยกับเพื่อนบ้าง ย่าขอแค่หนึ่งจะไปไหน ไปทำอะไร หนึ่งบอกย่าก่อนและอย่าโกหกแค่นั้นก็พอแล้ว”

หญิงสูงวัยยังคงลูบหัวและยิ้มให้หลานสาว น้ำหนึ่งก็ยังเป็นเด็กที่น่านรักรำเ็นดูในสายตาของเธอเสมอ แม้วาจะโตขึ้นมากแค่ไหนก็ตาม ต่อไปนี้เธอคงต้องเข้มงวดกับหลานสาวให้น้อยลงบ้าง เพราะน้ำหนึ่งเองก็โตและดูแลตัวเองได้แล้ว เธอเองก็มั่นใจว่าน้ำหนึ่งจะดูแลตัวเองได้ดีและไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นแน่นอน

“คะ ต่อไปนี้หนูไปไหน หนูจะบอกย่าก่อนและจะไม่โกหกย่าคะ”

น้ำหนึ่งตอบรับคำพูดของย่าด้วยรอยยิ้ม ดีใจที่ย่าเข้าใจเธอ พลังคิดว่าถึงผู้เป็นย่าจะยอมให้เธอไปเที่ยวได้ เธอเองก็จะไปเที่ยวให้น้อยลง เพราะไม่อยากจะทำให้ย่าต้องเป็นห่วงอีกแล้ว ประกอบกับช่วงนี้ที่การเรียนวิชาต่าง ๆ เนื้อหาก็ก็น่าสนใจขึ้น

เรื่อย ๆ เธอจึงอยากกลับบ้านมาทบทวน อ่านหนังสือมากกว่าไป
เที่ยวเล่นเหมือนอย่างเคย

“ไหนคนเก่ง มีอะไรอยากเล่าให้ย่าฟังอีกหรือเปล่าจ๊ะ”

หลังจากนั่งมองหลานสาวที่กำลังนั่งนิ่งเงียบ ผู้เป็นย่าจึง
เอ่ยถามน้ำหนึ่งที่มีท่าทางไม่มั่นใจ เหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง
แต่ก็ไม่พูดและไม่กล้าสบตาของตน ซึ่งอาการเหล่านี้หลานสาว
ของเธอจะเป็นก็ต่อเมื่อมีเรื่องบางอย่างอยู่ในใจแต่ไม่กล้าพูด เธอ
เองต้องคอยสังเกตและพูดกระตุ้นให้หลานสาวยอมพูดออกมา

“มีอีกหนึ่งเรื่องค่ะ” น้ำหนึ่งสบตาผู้เป็นย่า “หนูจะพูดถึง
คำที่หนูพูดเมื่อวานค่ะ หนูยอมรับ ตั้งแต่เด็ก ตอนโดนเพื่อนล้อ
เรื่องไม่มีพ่อกับแม่ มันทำให้หนูแอบน้อยใจมาตลอด หนูจะเห็น
พ่อกับแม่เพื่อนที่ดูแลพวกเขาเป็นอย่างดี ตามใจทุกอย่าง แต่หนู
ก็มีแค่อยู่กับย่า แต่เมื่อคิดจนถึงตอนนี้ หลังจากที่หนูพูดอย่าง
นั้นไป หนูก็ไปนอนคิดทบทวน หนูก็รู้สึกใช้ชีวิตหนูโชคดีมาก
ขนาดไหนที่ได้อยู่กับย่า ย่าที่คอยดูแลเอาใจใส่ดูแลและอบรม
สั่งสอนเรื่องต่าง ๆ จนเป็นเหมือนทั้งพ่อและแม่ของหนู ทั้งเรื่อง
เรียน เรื่องการกระทำ และการใช้ชีวิต ย่าสอนให้หนูเป็นคนดี

ถึงไม่ได้มีพ่อแม่เหมือนกับคนอื่น แต่หนูก็มีความสุขเพราะหนูมี
ย่า หนูอยากบอกย่าว่าหนูดีใจมาก ๆ ที่ได้เกิดมาเป็นหลานย่า
นะคะ”

น้ำหนึ่งพูดอย่างมีความสุข เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ
ตลอดชีวิตที่ผ่านมาของเธอ ซึ่งมีย่าเป็นส่วนหนึ่งในความ
ทรงจำพวกนั้นเสมอ ย่า คนที่รักและคอยห่วงใย ดูแลเธอเสมอ
มา

“หนึ่ง ย่าก็ดีใจที่มีหนูเป็นหลานนะจ๊ะ”

หญิงสูงวัยยิ้มออกมาอย่างสุขใจ เธอรักรหลานคนนี้มาก
และเธอก็ดีใจเช่นกันที่มีน้ำหนึ่งเป็นหลานสาวที่แสนน่ารักของตน

“หนูขอบคุณนะคะ ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งที่ย่าทำให้หนูมา
ตลอด หนูรักย่าค่ะ”

น้ำหนึ่งพูดพลางลุกขึ้นสวมกอดผู้เป็นย่า ทั้งสองคน
โอบกอดกันด้วยความรัก ความผูกพันของครอบครัว

“ย่าก็รักหนึ่งเหมือนกันจ๊ะ”

บทส่งท้าย

“กลับแล้วนะจ๊ะ พรุ้งนี่เจอกัน”

เสียงหวานใสของหญิงสาว เอ่ยปากบอกกับพนักงานทุกคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาอยู่ที่โต๊ะของตัวเอง บ้างก็ทำงานอย่างเคร่งเครียด บ้างก็กำลังเก็บของเพื่อกลับบ้านเช่นกัน

“ค่า พี่หนึ่ง กลับดี ๆ นะคะ”

เหล่าพนักงานเลยหน้าขึ้นมามองทันทีที่ได้ยินเสียงหัวหน้าที่ตน ก่อนจะเอ่ยคำลาให้กันอย่างรวดเร็ว บางคนก็ยกมือขึ้นมาโบกให้เป็นการบอกลา น้ำหนึ่งยิ้มตอบกลับไปและเดินออกจากสำนักพิมพ์พร้อมกับแฟ้มงานที่จะนำไปทำต่อที่บ้าน ตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัยด้านสายงานเกี่ยวกับการเขียนและทำสื่อสิ่งพิมพ์ น้ำหนึ่งก็มุ่งมั่นกับการทำอาชีพเกี่ยวกับหนังสือที่ตนชอบอ่านมาตั้งแต่เด็ก โดยเริ่มจากการเป็นพิสูจน์อักษรกองบรรณาธิการ ผู้ช่วยบรรณาธิการ จนในที่สุดก็ได้มาเป็นบรรณาธิการอย่างเต็มที่ตั้งใจไว้

เวลาหลังเลิกงานของเมืองหลวงก็ยังคงเป็นเหมือนทุกวันที่
การจราจรที่ติดขัดทำให้ใครหลายคนเบื่อน้ำย น้ำหนึ่งเองหลัง
จากที่เปิดเพลงในรถฟังให้ผ่อนคลายแล้ว ก็มองออกไปนอกรถ
เห็นอาคารบ้านเรือนซึ่งเต็มไปด้วยแสงสีสวยงาม ร้านค้าร้าน
อาหารที่เปิดขายกันเรียงรายอยู่บนทางเท้า ผู้คนเดินสวนกันไป
มาอย่างเร่งรีบ สิ่งเหล่านี้ทำให้เธอเพลิดเพลินเสมอแม้ว่ารถจะติด
อยู่ก็ตาม

เมื่อมองไปรอบ ๆ ได้สักพักน้ำหนึ่งก็หยิบโทรศัพท์ที่มีการ
แจ้งเตือนขึ้นมาดูและเห็นว่าเป็นข้อความของใบข่าวที่ส่งมาเตือน
ไม่ให้ลืมนัดของพวกเธอสองคนในวันอาทิตย์นี้ น้ำหนึ่งตอบกลับ
และวางโทรศัพท์ลงพลางนึกถึงเพื่อนสนิทที่ตอนนี้ทำงานอยู่
แผนกบัญชี ตั้งแต่ทำงาน พวกเธอก็มีเวลาพบเจอ เที่ยวเล่นและ
พูดคุยกันแค่ช่วงวันหยุดเท่านั้น แต่น้ำหนึ่งและใบข่าวก็ยังคงเป็น
เพื่อนที่ดีให้แก่กันเสมอ

ในที่สุดน้ำหนึ่งก็ขับรถมาถึงจุดหมายปลายทาง บ้านไม้
ครึ่งปูนสองชั้นสีเนื้ออ่อนตั้งเด่นล้อมรอบไปด้วยต้นไม้หลาก
หลายชนิด ทั้งไม้ยืนต้นและไม้พุ่มที่ปลูกจนเต็มพื้นที่ ชุ่ม
ดอกการเวกที่มีขนาดใหญ่ขึ้นกว่าตอนที่เธอเป็นเด็กล้อมรอบ
ประตูคล้ายล้อมอยู่ตรงประตูรั้ว ส่งกลิ่นหอมเย็นลอยมาตาม

สายลม น้ำหนึ่งเอื้อมเก็บดอกการเวกสีเหลืองนวลมาสองสามดอก สูดดมด้วยความชื่นใจ ก่อนจะเดินเข้าบ้านนำดอกการเวกไปวางไว้บนโต๊ะแล้วเดินเข้าไปในห้องครัว

“ย่าคะ หนึ่งกลับมาแล้วคะ ทำอะไรกินคะ กลิ่นหอมจังเลย”

น้ำหนึ่ง ที่ตอนนี้แม่จะโตเป็นผู้ใหญ่แต่กลับผู้เป็นย่าก็ยังคงทำตัวเหมือนเคย หญิงสาวเดินเข้าไปเงียบบ ๗ แล้วค่อยเอ่ยทักทายพร้อมเข้าไปกอดย่าที่กำลังยืนอยู่ในครัว

“มาพอดีเลย ย่าทำต้มยำไก่ของโปรดหนูกับไข่เจียวยัดไส้”

หญิงชราเอ่ยทักทายหลานสาวด้วยความสดใส พลังแห่งมองน้ำหนึ่งด้วยความเอ็นดู พอแก่ตัวมากขึ้นการมองเห็นและการได้ยินก็เริ่มมีปัญหา ความจริงน้ำหนึ่งกับรินทร์ก็ห้ามไม่ให้เธอทำอะไรมากแล้ว แต่เธอเองก็อดไม่ได้ โดยเฉพาะเรื่องทำความสะดวกกับทำอาหาร จนสุดท้ายน้ำหนึ่งกับผู้เป็นป้าก็ใจอ่อน ยอมให้ทำต่อไปแต่จะมาช่วยทำบ้างเป็นครั้งคราว

“ขอบคุณนะคะ” หญิงสาวเอ่ยปากขอบคุณพลางเดินพุงย่าไปนั่งที่โต๊ะกินข้าว และจัดแจงตักข้าวและอาหารต่าง ๆ มาวาง

บนโต๊ะให้เรียบร้อย หลังจากกินข้าวเสร็จ น้ำหนึ่งก็พยายามนั่งที่
ห้องนั่งเล่น และเก็บทำความสะอาดภายในห้องครัว ก่อนจะมานั่ง
ลงข้าง ๆ ผู้เป็นย่า

“ทำงานเหนื่อยไหมวันนี้”

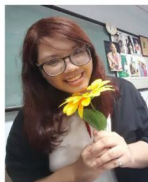
หญิงชราลูบหน้าหลานสาวด้วยความเอ็นดู

“นิดหน่อยค่ะ แต่พอกลับมาถึงบ้าน หนูก็หายเหนื่อยเป็น
ปลิดทิ้งเลยค่ะ”

“ดีแล้วลูก แล้ววันนี้มีเรื่องอะไรเล่าให้ย่าฟังหรือจ๊ะ”

จากนั้นน้ำหนึ่งก็เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ย่าฟังอย่าง
สนุกสนาน ห้องนั่งเล่นแห่งนี้จึงเต็มไปด้วยเสียงพูดคุย เสียง
หัวเราะของย่าและหลานที่ฟังแล้วรับรู้ได้ถึงความสุข และ
ความรักของผู้พูดที่มีให้แก่กัน เหมือนกับวันวานสมัยยังเป็นเด็ก
ถึงแม้เวลาจะผ่านไปมากี่ปี ย่าก็ยังคงเป็นคนที่รักและคอยดูแล
น้ำหนึ่งราวกับพ่อแม่เหมือนเคย ทำให้น้ำหนึ่งรู้สึกอบอุ่น มี
ความสุขและไม่ได้ขาดความรักแต่อย่างใด

เกี่ยวกับผู้เขียน

ชลากร สมบูรณ์ผล (ใบเตย)

เกิดวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ นนทบุรี

กำลังจะสำเร็จการศึกษาสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒

เป็นคนชอบอ่านหนังสือโดยเฉพาะวรรณกรรมและนวนิยาย เมื่อได้เข้ามาเรียน
เอกวรรณกรรมสำหรับเด็กก็ยิ่งทำให้รักการอ่านหนังสือมากขึ้นและเริ่มอยากเขียน
หนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกการเวก
ชวนให้นึกถึงใครบางคนอยู่เสมอ